

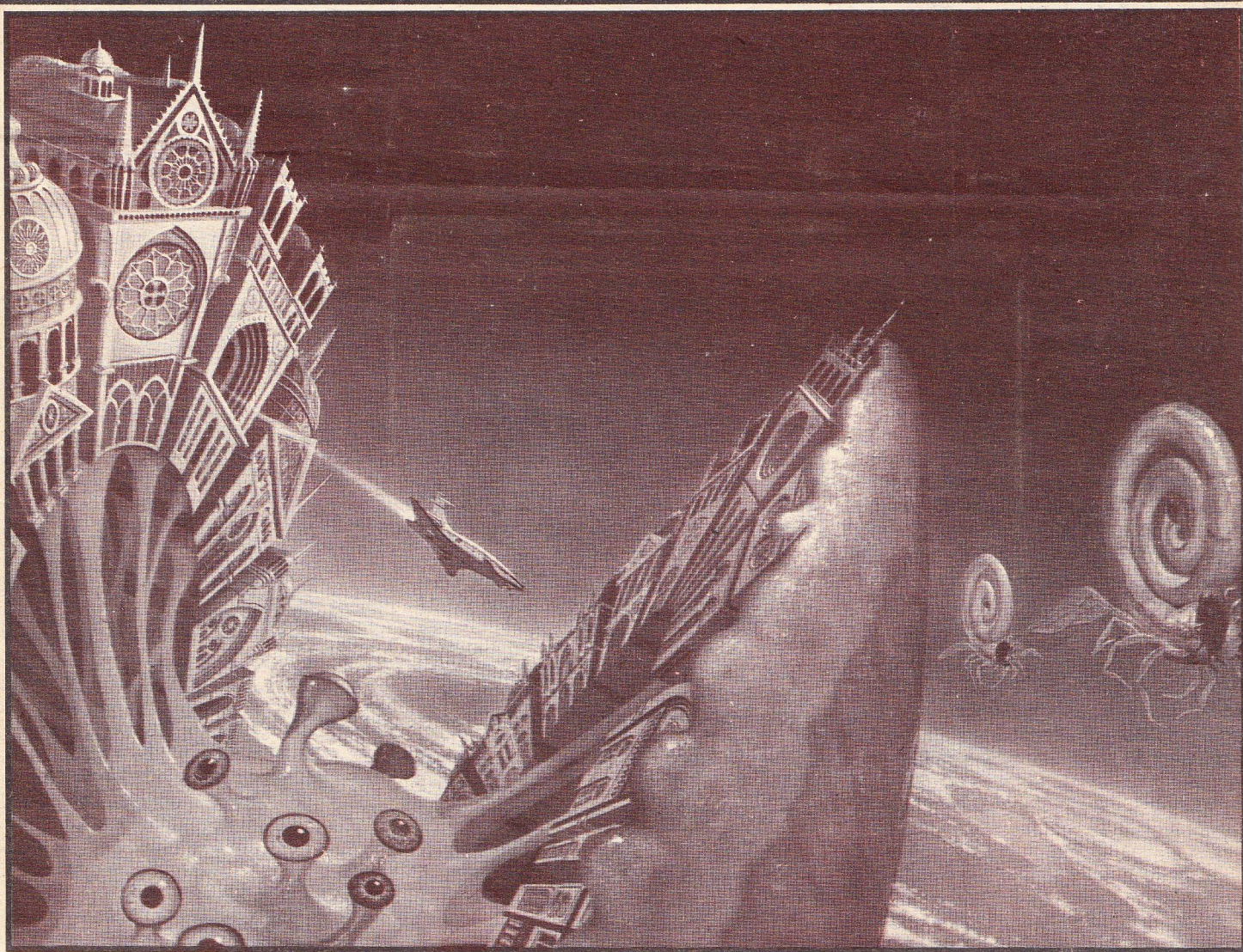
DUMNEZEU PENTRU
UN MICROCOSMOS

JURNALUL[®]

SF

Nr.64

Anu I III ■ Săptămînal de Science - Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

PREMIUL PENTRU CEA MAI IMPORTANTĂ PUBLICAȚIE DE PROFIL

DEZINTECREEAZA

Pe lângă cărțile pe care vi le semnalăm ultima dată iată și o noutate în premieră: editura Porto Franco continuă cea mai veche colecție postdecembristă cu numărul cinci al colecției "Icar". Romanul intitulat "În inima rece a soarelui" este semnat de Paul B. Thompson de care mărturisesc cu mîna pe inimă că nu auzisem pînă în momentul în care mi-a picat cartea în mînă. De o mediocritate ce nu poate fi ascunsă nici de aura pseudohard, nici de intriga sentimentală gen Sandra Brown, volumașul în chestiune încearcă (fără să reușească) să pună profunde probleme de ordin metafizic. Personajele liniare și fără profunzime psihologică se mișcă de capul lor ca niște marionete cu ațele încurcate, previzibilitatea acțiunilor fiind cea mai de seamă trăsătură caracterologică. Multiplele conotații ce ar fi putut fi exploatate (mitul lui Icar și al lui Prometeu printre altele) nu numai că nu sînt măcar abordate, dar autorul pare că nici nu și-a dat seama de aceste posibilități mulțumindu-se cu "făcătura" unui *romance* spațial. La extrema cealaltă se află romanul "Shcoonerul gheții" prin care editura Multistar îl prezintă cititorilor români pe unul dintre scriitorii majori ai new wave-ului britanic: Michael Moorcock. Deși numele nu sună necunoscut datorită celor cîteva povestiri traduse de Mihnea Columbeanu- mare fan al lui Moorcock- în solitarul număr al "Soliton"-ului și culegerea de povestiri "Dimensiuni primejdioase", abia acum fanii genului își pot face o părere valabilă despre acest scriitor. Romanul este, dacă vreți, o "Seră" pe dos:

același Pămînt modificat, aceleași adaptări halucinante, aceleași credințe delirante, dar la indigo: unde era soare, acum e gheață; unde era căldură, acum e ger etc. Romanul reeditează cumva tulburătoarea temă tratată de Melville în "Balena albă", dar dacă acolo căpitanul Ahab moare realizîndu-și visul, căpitanul Arflane nu poate concepe ca idealul după care și-a trăit viața să fi fost unul fals. Destinul tragic al lui Arflane și devenirea lui în decursul călătoriei inițiatice spre miticul NewYork sînt convinși că va va stîrni acea plăcere a lecturii declanșată de literatura bună. Între aceste două extreme am strecurat "Ambuscada" lui Daniel Walther. Editura Nemira ne-a obișnuit deja cu politica editorială "una caldă, una rece" sau "afară-i vopsit gardul, înăuntru-i leopardul", așa încît după volumul lui Silverberg pe care nu l-am lăudat îndeajuns data trecută nu puteam să nu mă aștept la o chestie de raftul doi. Plină de formulări ce nu-și au locul decît în compunerile pentru gimnaziu: "o dată în plus, porumbelii păcii își luau zborul, vînați fără milă de păsările de pradă ale războiului" sau "rătăceau neconteniti, asemeni unor suflete ce-și ispășesc păcatele" etc, etc. sau de patetisme ief-tine, romanul nu reușește să se impună nici măcar prin extrem de stufoasa junglă de referințe cultu-rale GRATUITE de care te împiedici la tot pasul. Probabil că autorul a vrut să dea o tentă de intelectualism romanului, dar a reușit decît să-l facă și mai confuz.

O mențiune deosebită merită ultimul număr al revistei "Anticipația" pentru nuveleta

"Transmigrația lui Philip K." de Michael Swanwick un extrem de măgulitor omagiu adus maestrului Philip K. Dick. Swanwick reușește nu numai abordarea reușită a temei favorită a lui Dick- alterarea realității-, ci și să scrie în stilul acestuia. Nu pot decît să-l felicit pe Dan (Pavelescu) pentru alegerea făcută. În afara acestei piese de rezistență mai puteți găsi traduceri din Ursula K. Le Guin, Avram Davidson și Harlan Ellison, precum și texte de Aurelius Belei (Lulu ți-ai văzut visul cu ochii: ai fost publicat în "Anticipația"), Pavel Cătălin (a mai evoluat băiatul în ultimul timp), Silviu Genescu (o povestire excelentă care reia tema care pare să-l "muncească" puternic în ultima vreme) și Vladimir-Liviu Fenoghen. A, și să nu uit serialele semnate de Cornel Robu- "Premii, topuri, clasamente"- și de Mihaela & Cristian Ionescu -"Tunelul timpului".

Paul B. Thompson - ÎN INIMA RECE A SOARELUI, Ed. Porto Franco, col. Icar (nr.5), 550 lei, 192 pag.

Michael Moorcock- SCHOONERUL GHEȚII, Ed. Multistar, col. Dimensiuni (nr.8), 1150 lei, 251 pag.

Daniel Walther- AMBUSCADĂ PE ORNELLA, Ed. Nemira, col. Nautilus (nr.31), 900 lei, 141 pag.

Anticipația 508 - Ed. ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ SA, 200 lei, 32 pag.

P.S. Ca de obicei la închiderea ediției vă semnalăm ultimele noutăți în domeniul aparițiilor editoriale (doar două de data aceasta):

Isaac Asimov- CURENȚII SPAȚIULUI, Ed. Teora,
Rose Estes & Tom Wham- SABIA LUI SKRYLING, Editura Nemira, col. Nautilus.

FLASH SF FLASH SF FLASH SF

(S)FLAGELĂRI TELEVIZATE

Cu mult interes am așteptat cea de-a doua ediție a emisiunii "Flash SF" realizată de Lucian Băbeanu. Așa încît ne-am proțăpît de la ora 10.00 în fața micului ecran pentru a ne delecta ochii și urechile cu ceea ce se vrea o adevărată emisiune de știri a fandomului. Pentru o cît mai bună evaluare a emisiunii- evaluare pentru cei care nu au putut fi în fața micilor ecrane vinerea trecută (17.03 a.c.) sau nu au știut de emisiune- voi face o defalcare a părților pozitive și negative pe care le-am remarcat.

1. + :

- faptul că există;
- prezentarea JSF;
- prezentarea cărților nu numai ca suprafață (copertă);
- prezentarea JSF;
- faptul că există;
- prezentarea JSF;
- prezentarea fanzinelor;
- prezentarea JSF;

- faptul că există;
- prezentarea JSF;
- scoaterea în evidență a fenomenului sf din domeniul artelor vizuale;
- prezentarea JSF;
- faptul că există;
- prezentarea JSF.

2. - :

- genericul;
- neprezentarea JSF;
- neprezentarea premierelor filmelor de gen;
- neprezentarea JSF;
- neprezentarea critică a cărților;
- neprezentarea JSF;
- neprezentarea activității cenacliere (măcar bucureștene) în video;
- neprezentarea JSF;
- inconsistența și superficialitatea comentariilor;
- neprezentarea JSF.

P.S. Întrucît următoarea emisiune a fost decalată pentru ziua de marți și deci mulți dintre voi n-o veți putea urmări vom reveni cu o cronică amînuțită.

Cenaclul "Henri Coandă" din Craiova anunță reluarea în forță a activității la Casa Studenților din municipiul Băneli. Sedințe: în fiecare sîmbătă, ora 10.30. Activitatea creativă (și nu numai) se va reflecta atît în emisiunea "Galaxia SF" (Radio Craiova, în fiecare joi, ora 10.05) cît și în "Jurnalul de Dolj" (săptămînal în pagina dedicată science fictionului).

JURNALUL®
S.F.

Premiul Convenției Naționale de SF 1993

Editat de :

INTACT

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Dan MERIȘCA, Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ,

Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU,

Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU,

Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU

(Redactori) Marian IRIMIA (fotoreporter)

ADRESA REDACȚIEI :

Șoseaua București-Ploiești,
nr. 25-27, sector 1, București.

Tel. 3127135, 3129366, 3129945

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

JSF 64

URSU LA K. LE GUIN

GÂNDURI ASUPRA POVESTIRII

Recent, în cadrul unui simpozion care a durat trei zile, am învățat că nu e bine să spui prea multe lucruri despre acest gen literar, pentru că dacă un poststructuralist nu te va înțelege, în schimb un deconstrucționist o va face. Și este păcat, deoarece subiectul este interesant pentru cei din afara taberei specialiștilor în teorie literară. Ca una care-și petrece o bună parte din timp spunând povești, ar trebui să cunosc în primul rând de ce spun povești și, în al doilea, de ce voi le ascultați; și invers.

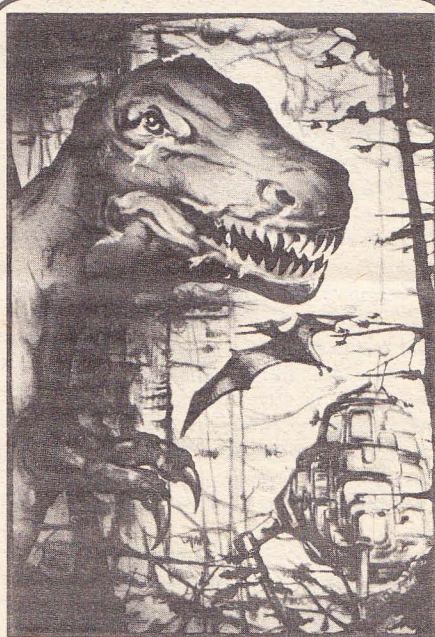
Având o practică îndelungată știu cum să spun o poveste; și n-am găsit prea multă răbdare la cei îndreptățiți în a-mi răspunde la această întrebare. Pentru teoreticieni este evident ceva prea elementar, pe când pentru lingviști nu este destul de elementar; iar dintre psihologii pe care îi cunosc, doar unul, Simon Lesser, a încercat la modul serios să explice povestirea ca pe un proces psihic. Oricum, în această chestiune îl avem pe Aristotel.

Aristotel spune că elementul esențial al dramei și epicului este „succesiunea evenimentelor”. Și continuă cu cea mai celebră și îndrăgită observație, anume că acest element al narațiunii este format din introducere, cuprins și încheiere.

După Aristotel, povestirea leagă evenimentele, „ordonează acțiunea” într-o secvențialitate temporal direcționată, analogă unei secvențialități spațiale direcționate. Este implicată și cauzalitatea, dar nu e neapărat stabilită; principala legătură, așa cum o văd eu, este temporală. Deci narațiunea este limbajul pentru a lega evenimentele în timp. Legătura, chiar dacă e înțeleasă ca pattern închis de tip „introducere – cuprins – încheiere”, ori ca pattern deschis de tip „trecut – prezent – viitor”, chiar dacă e înțeleasă linear, spiral

sau recursiv, legătura, deci, implică o mișcare prin timp pentru care metafora spațială este adecvată. Povestirea înseamnă o călătorie. Pornește de la A și ajunge la Z, pornește de la „cândva” și ajunge la „atunci”.

De aceea, probabil, în povestire nu se folosește în mod obișnuit timpul prezent, doar dacă nu se urmărește obținerea unor efecte speciale sau folosirea unui ton lipsit de superficialitate. Localizarea este în trecut real sau fictiv pentru a permite schimbări ulterioare. Prezentul nu numai că încarcă inutil povestirea cu o doză prea mare de realism, dar limitează totul la

FLORIN CONSTANTIN - debut

spune când, nu poți spune unde.

Chiar și despre o entitate relativ mare și atât de complexă biologic, precum o genă, nu ai nici o poveste de spus. Pentru că o genă este nemuritoare. Tot ce se poate spune despre ea e că este, și este, și este. Fără început, fără sfârșit. Totul e doar cuprindere. Trecutul și viitorul sunt folosite doar științei când sunt implicate în evenimente ireversibile. Ce s-a întâmplat la două secunde după Big Bang? Ce s-a întâmplat după ce X a luat banana lui Y? Ce se întâmplă dacă la toate acestea adaug acid clorhidric? Toate astea nu sunt decât întâmplări care determină schimbări. Existența viitorului depinde de ireversibilitatea timpului; raportând la om, viitorul se îndreaptă inevitabil către moarte. În Eternitate nimic nu este ca în romane; de altfel, nici nu există romane.

Așa că atunci când povestitorul începe cu „a fost odată ca niciodată, peste șapte țări și peste șapte mări, un rege care avea trei feciori”, acea poveste ne va spune că lucrurile se vor schimba, că întâmplările au consecințe, că există alternativă, că regele nu va trăi veșnic.

Povestea este o stratagemă împotriva morții. O modalitate de a trăi. Ea nu caută nemurirea, triumful asupra timpului sau evadarea din el. Ea are sens doar în timp trăit, unidirecțional, în timpul așa cum îl înțelegem noi. Dacă mintea omenească ar putea cuprinde spectrul temporal, nirvana fizicienilor său a misticilor s-ar vedea în ultraviolet, iar la capătul opus, în infraroșu, ar fi „La răscruce de vânturi”.

@@@

Altfel spus, povestirea este o funcție centrală a limbajului. Nu ca artefact cultural sau artistic, ci ca operațiune fundamentală a mentalului omului normal care trăiește în societate. A învăța să vorbești este a învăța să spui o poveste.

Aș zice că tot ceea ce n-am rostit încă se consumă la nivelul inconștientului. Dar despre ceea ce n-am gândit încă, e foarte greu de spus ceva. Poate visele să ajute la dezlegarea enigmei.

S-a descoperit că în timpul somnului REM (abreviere din engl. pentru mișcări rapide ale ochilor; n.t.), în faza de vis coerent, mișcarea ochilor este intermitentă. Dacă trezești un om în timpul fazei de REM, va relua un vis normal, coerent, o poveste, spre deosebire de cazul în care omul este trezit într-o fază de absență a mișcării globilor oculari, când va povesti doar niște flash-uri dispersate de imagini. Cercetătorii numesc aceste secvențe „experiență vizuală primară”, iar visul încheiat, „elaborare cognitivă secundară”.

Articolele scrise pe această temă sună cumva freudian. O realitate primară poate întotdeauna să fie deformată, exagerată.

Ce ar fi dacă n-am avea la îndemână alt mijloc de acces la acest adevăr primar decât exagerarea, decât povestea?

Să zicem că vișăm un crocodil pe acoperișul unui castel gotic. Se poate face o poveste din această imagine. Unii dintre dvs. vor

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTAET

Director administrativ :

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian BĂNUȚĂ

Culegere:

Doina PREOTU

Mihaela IVAN

Corecturi:

Mihaela VANEA

Montaj offset:

Daniel STĂNICĂ

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în
Catalogul Presa la
poziția 2.128.
Abonamentele se pot
face la orice centru
RODIPET.

Cititori din străinătate se
pot abona prin
RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex
11995, Telex 3129432
București - România
Piața Presa Libere nr. 1.

Acest săptămânal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL[®]

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCA

tic-tac-ul unui ceas de mână sau la ritmul bătăii de inimă. Doar prin localizarea în „lumea cealaltă”, a trecutului, povestirea este liberă să se miște spre viitorul ei firesc, prezentul.

Timpul prezent, pe care unii scriitori de ficțiune îl folosesc frecvent pentru că actualizează povestirea, de fapt o scoate în afara timpului. Prezentul atemporalizează povestirea. Rapoartele antropologice sunt scrise la prezent, această lucrare este scrisă la prezent. Fizica se scrie îndeobște la prezent, pe de o parte pentru că generalizează, pe de alta pentru că operează foarte des cu timpul nedirecțional.

Timpul, pentru un fizician, poate fi foarte bine și reversibil. Nu contează că citești o ecuație de la stânga la dreapta sau invers – ceea ce nu se întâmplă cu o propoziție. La nivel subatomic direcționalitatea e total pierdută. Nu poți scrie povestea unui foton; ar fi irelevantă. Tot ce poți spune e doar că ar putea fi, sau, dacă poți spune unde e, nu poți spune când, și dacă poți

protesta, zicând că nu știu să spună povești, terorizați de ideea că trebuie să fim raționali. Dar toți ne putem imagina o astfel de poveste și dacă ideea ne-ar veni în timpul somnului, am face-o fără nici un fel de resentiment.

Eu am studiat comportamentul irațional mai mulți ani la rând, așa că pot scomi o poveste la fel de bine în stare de veghe ca și în somn. Să zicem că prințul Metternich avea un crocodil ca s-o sperie pe mătușa lui. Într-o zi acesta evadează printr-o lucamă spre bizarele acoperișuri ale castelului. Totul se petrece în prezent, pentru că este un vis și el se află în afara timpului. Crocodilul se cațără spre un cuib de barză dintre metereze, dar barza e plecată în Africa, iar în cuib a rămas un ou minunat, vrăjit ou de Pași, ou de zahăr având o fereastră prin care te uiți și vezi... dar aici se termină visul și te-ai trezit. Iar dacă visul are vreun „mesaj”, nu-l mai știi pentru că s-a dus în inconștient, la fel ca marea majoritate a viselor nepovestite. Doar dacă nu ești supus vreunei psihoterapii speciale și înveți să-ți povestești experiențele onirice. În acest caz să presupunem că personajul Edith Driemer (în engl. dreamer = visător; n.t.) visează. I-am spus Edith pentru că-mi amintește ceva de crocodili, acoperișuri, Germania, Paști și parcă o văd gândindu-se la mătușa Esther din München. Într-o primă experiență vizuală povestea ar suna cam așa:

Un clinchet puternic în urechea stângă. Lumină orbitoare. Miros de plante exotice. O toaletă. O pereche de pantofi uzați. Teroare. Crepuscul, printre ramurile unui copac văzut de la fereastra unei camere ciudate dintr-un oraș străin...

Astea să fie imaginile dispersate formate într-o pauză a fazei REM, baza de plecare către un vis coerent? Poate; dar urmând sfatul lui Aristotel și făcând doar niște legături temporale între imagini, ne iese o povestire realistă în care Edith se trezește, oprește ceasul deșteptător, se dă jos din pat, se îmbracă, ia micul dejun ascultând știrile la radio, îl sărută pe domnul Driemer la plecare și ia avionul spre Cincinnati unde urmează să participe la o conferință pe teme de marketing.

Deși această împletitură de „elaborări secundare” pare mai rațională, materialul primar din care provine poate fi socotit la fel de bizar și absurd ca un crocodil pe un acoperiș; iar ceea ce face Edith Driemer într-o zi, nu este altceva decât povestea unui vis, „o redare voit sensibilă a unor fapte care nu au nimic sensibil în ele”.

Povestirea unui vis diferă de o narațiune prin aceea că folosește mai multe simboluri senzoriale decât elemente strict lingvistice. Pe de altă parte, visele tind să disprețuiască regulile lui Aristotel în legătură cu plauzibilitatea și ignoră total ceea ce spune el despre acțiune. Totuși și ele sunt niște povești; leagă evenimente, potrivesc niște lucruri într-o anumită ordine, care, pentru un colțor din mintea noastră, are un sens.

Privită ca o experiență vizuală primară, oricare dintre întâmplările vieții noastre luate separat poate fi plauzibilă sau nu, autentică sau nu, plină de înțelesuri sau absurdă. Ființele trec prin mari suferințe pentru a scăpa de haos, a evada din noaptea. Moleculă cu moleculă se organizează în celule. Apoi celulele se organizează și ele. Corpul este o structură în spațiu – timp, un proces. Mintea este un proces al corpului, un organ care face exact ceea ce fac toate organele: organizează. Avem altă modalitate de a structura imagini haotice – amintirea vagă a unui crocodil, o strămătușă moartă, miros de cafea, un strigăt din Iran, o aterizare forțată și o cameră de hotel din Cincinnati – altă modalitate, spuneam, mai bună decât povestirea? Ea nu e altceva decât o tehnologie vastă, o

strategie de a trăi, care folosită cu îndemânare și imaginație ne prezintă pe fiecare dintre noi în cel mai fascinant film serial, Povestea Vieții Mele.

@ @ @

Am citit despre vise simptomatice ale unei anumite forme de schizofrenie. El prezintă un obiect – scaun, haină sau butuc – și nimic nu se întâmplă, totul e doar un vis.

Privită izolat, imaginea primară poate reprezenta disperarea. Opera lui Beckett târâște după așa ceva. La polul opus, Rilke oferă legături: o piesă de mobilier este parte intrinsecă a unei camere, a unei vieți. Un pat este o masă căzută în leșin, într-un butuc se află o pădure întreagă, într-un ulcior este și râul și mâna, și cana și setea.

Chiar dacă tehnica este sau nu narativă, experiența primară trebuie legată și omogenizată cu întregul experiment, astfel încât să devină accesibil minții. Asta ar putea ține și de percepția mistică. Toți misticii spun că viziunile lor nu pot fi asemuite cu spațiul și timpul obișnuit, dar ei încearcă, se simt datori să încerce asta. Viziunea e inefabilă și povestea începe: „la mijlocul drumului vieții noastre...”

Ar putea exista și o incapacitate de a pune lucrurile într-o ordine logică, dar ar însemna să fie o incompetență radicală a omului respectiv. Din acest punct de vedere, prostia n-ar fi decât un eșec în încercarea de a face conexiuni și o boală privind repetatele erori în realizarea acestor conexiuni spre a elabora Povestea Vieții Mele.

Însă nimeni nu poate face acest lucru corect de fiecare dată. Chiar neidentificând povestea cu deformarea, se poate spune că multe lucruri din viața unui om nu sunt decât ficțiune; cât de multe, asta nu putem noi spune.

Dar dacă povestirea e o strategie a vieții, un mod de supraviețuire, cum mai pot trăi cu informații distorsionate, greșite, incomplete, cu ignoranță, lene și ură? Dacă himera care este imaginația mea este uitucă, neglijentă și rea, un scrib cănuia nu-i pasă ce se întâmplă din moment ce fabrică o asemenea poveste, de ce atunci nu sunt pedepsită? Erorile radicale în interpretarea lumii înconjurătoare nu sunt eliberate cu ușurință de către mental, nici în omul ca specie, nici în individ.

Atunci, tot ceea ce contează e doar adevărul narațiunii? Sau e importantă și calitatea ei? Poate că noi toți suntem niște Don Quijote în virtutea faptului că suntem potențiale personaje literare.

@ @ @

Acei care cunosc opera lui J.T.Fraser și a lui George Steiner vor înțelege că lor le datorează încercarea de a scrie despre importanța narațiunii. Nu întotdeauna reușesc să-l imit pe Steiner, dar când dânsul spune despre timpul viitor că este foarte important, sugerând că afirmațiile despre ceea ce nu este și nu va fi vreodată sunt capitale în folosirea limbajului, îl aprob cu cea mai mare plăcere. Și când spune că „limbajul este principalul instrument prin care omul își exprimă refuzul de a accepta lumea așa cum este”, îl aprob cu și mai multă vehemență. Fraza în sine mă îngrijorează. Refuzul omului de a accepta lumea așa cum este?? Oare și femeile refuză lumea? Dar știința, care vrea din răspuneri să o vadă cum e? Dar arta, care nu numai că o acceptă dar o mai și roagă să rămână așa în continuare? „Slavă Domnului, viața nu-i ceva groaznic”, spune femeia cu casa plină de copii și de haine de spălat din „Sub seva păduri”. De acord cu ea, dar toate marile refuzuri, în special făcute de Om, sunt foarte suspecte.

Așa că, tot căutându-i nod în papură, îl aprob pe dl Steiner. Dacă limbajul este folosit doar pentru a descrie cu exactitate ceea ce este, ce mai vrem de la el?

Cu siguranță că folosirea primară, efectiv pentru supraviețuire, a limbajului, implică alternative și ipoteze. Nu facem și n-am făcut niciodată afirmații de dragul unui discurs cu noi înșine. Vorbim despre ce ar putea fi, sau ce ne-ar plăcea să facem, sau ce s-ar fi putut întâmpla dacă. Facem supoziții, propuneri, invitații, analogii, aluzii, liste, diferite raționamente punând elementele cap la cap, o continuă restructurare a memoriei, a perceptibilului, a imaginarii, inclusiv ceea ce ne-am dori să fie, plus o cantitate oarecare de ficțiune, pentru mai multă siguranță sau doar pentru plăcerea noastră, mai și exagerăm pe ici pe colo, pentru a induce în eroare un rival, a convinge un prieten sau doar pentru a scăpa de disperare; și imediat ce ne-am oprit la una din aceste matrici verbale putem, ca norul lui Shelley, să râdem, să ne înălțăm și să facem totul de la capăt.

În ultimele secole, noi, vorbitori ai acestei limbi superbe, am redus verbul englezesc la existență în modul indicativ, aproape în toate situațiile. Dar dincolo de certitudinea specioasă și arogantă, anticul și îmbăcșitul subjonctiv rămâne la putere. Indicativul subliniază experiențele primare ale Lucrurilor; dar subjonctivul le leagă cu firele analogiei, posibilității, probabilității, contingentei, memoriei, dorinței, friei și speranței: firele narațiunii. Cum spune J.T.Fraser, alegerea morală, sau, mai bine zis, liberul arbitru, devine posibil „prin limbaj, care ne permite extrapolarea unor lumi posibile sau nu, în trecut, în viitor sau într-un tărâm foarte îndepărtat”.

@ @ @

Ficțiunea în special, povestirea în general, poate fi privită nu ca o deformare a unui dat, ci ca pe o întâlnire activă cu tot ceea ce ne înconjoară prin intermediul opțiunilor sau alternativelor și prin amplificarea realității prezente de către legăturile sale cu neverificabilul trecut și cu imprezizibilul viitor. O povestire total faptică unde lucrurile ar fi pasive: o oglindă care reflectă totul fără nici o distorsiune. Stendhal a sentimentalizat romanul la fel ca o asemenea oglindă, dar ficțiunea nu reflectă, și nici ochiul narațiunii nu este o cameră de luat vederi. Istoricul manevrează, aranjează și face legături, dar un povestitor face toate astea inventând. Ficțiunea face uz de elemente posibile, nu reale, folosind sensul estetic al direcționalității timpului definit de Aristotel ca acțiune. Dacă nu suntem în stare să ne vedem pe noi și activitatea noastră sub aspectul ficțiunii, ca având un sens, nu ne putem mișca liberi.

A descrie narațiunea ca o „raționalizare” a evenimentelor, ar fi un drum îndufat. Într-o poveste rațiunea e doar un sistem de susținere. Poate extrapola, poate judeca ce este plauzibil, posibil. Toate acestea sunt cruciale pentru fabricarea unei povestiri bune, a unei fantezii sănătoase, a unei adevărate piese de ficțiune. Dar rațiunea prin ea însăși nu poate ajunge de la crocodil la Cincinnati. Nu-i putem cere rațiunii să ne ducă peste mările absurdului. Doar imaginația ne poate scoate din carcasa eternului prezent, inventând, emițând ipoteze, sau prefăcându-se a descoperi un drum pe care apoi rațiunea îl poate urma într-o infinitate de opțiuni, o cheie prin labirintul de alegeri, un fir călăuzitor, povestea ne va duce spre libertatea specific umană, spre libertatea accesibilă acelor minți care pot accepta irealitatea.

**Traducere și adaptare -
Oana DURICAN
„Sigma” P.N.**

Bondocel ridică mâna în care ținea camelul de elev și, comitent cu mișcarea brațului, încercă să-și îndepărteze capul de vecinătatea suie a palmei părintești, să-l ascundă undeva înapoia umerilor, să-și absoarbă vertebrele, dar simți cum propta i se înfige ca un pinten în coaste și-l aruncă înainte.

Joe Oldhamite ținu carnețelul prins între două degete, însă nu-l deschise, ci întreabă doar cu o voce sugrumată:

– Al doilea?

Bondocel nu îndrăzni să-și ridice capul, știa că nu va rezista priveliștii ochilor însângerați, ieșiți din orbitele umbrite de o pereche de sprâncene pleoștite.

Mai degrabă încercă să iasă neobservat din raza de acțiune a tatălui său, strecurându-și pe nesimțite piciorul stâng în spate, gata s-o tulsească instantaneu la nevoie.

– Al doilea? repetă amenințător Joe Oldhamite. Ce-aud?

– Îhîiîm, în-gână Bondocel și-n aceeași clipă sări în spate.

– Deci tot ce te-am învățat e-un pūrice de nichel? Atât valorează cuvântul tău? Vrei să ne distrugi, măi, blestematele, măi...

Și-atunci porni să se apropie ca un somnambul, cu ochii abia mișiți, semn că deja prizase o doză de habarnam, lucru dovedit și de alun-girea lobului urechii, deci înaintă în felul dus-de-pe-lume specific habarniștilor ca să strivească, să sfâșie rușinea familiei, acest respingător ou pestriț din cuibul imaculat, această lebădă vulgară rătăcită printre rațe, această aberație de neînțeles, pata vieții sale, stigmatizatorul existenței sale, când, dintr-odată, lumina viră în galben irizat și-aproape simultan se făcu auzită vocea binecunoscută, de soprană, a vecinei.

– Joe! Joe! În care tunel te ascunzi?

Bondocel o ura din toată inima pe Madam (prefera s-o cheme astfel în sinea lui în loc să-i spună pe nume, folosind această expresie obscură pentru că, potrivit mărturiei cuvintelor arhaice găsite într-o carte străveche, citită până la cotor,

ea însemna ceva teribil de obscen), dar de data aceasta apariția ei îl bucură nespuse de mult, întrucât îndepărta primejdia iminentă.

Leona Herzenbergite pătrunse rostogolindu-și mormanul de carne prin tunelul auxiliar unde Joe își amenajase propriul sălaș după o muncă extenuantă. Ca majoritatea bărbaților-medie de pe Telluria el plantase pe toți pereții licheni roșii cu ventuze din Allgobar, căci pe lângă faptul că împrespăta oxigenul cu un randament bun, din seva lor se putea extrage printr-un procedeu

at tovarăș de soartă.

Bondocel înțelese de cum o văzu pe Madam apropiindu-se în capotul ei vișiniu, lejer, cu un zâmbet nespuse de larg pe față, că se pune la cale o bacanală și se retrase astfel încât bastionul cărnos să se împiedice de el și să-l dea afară înainte ca taică-său să bage de seamă.

– Aaa! Bondocel cel mititel, cum mișcă ce pișcă? Leona Herzenbergite apucă cu brațele capul puștiului și-apoi, exact cum socotise acesta, îi trase pe creștet o castană și-i spuse dulceag:

MANDICS GYORGY M.VERESS ZSUZSANNA

foarte simplu cel mai eficec psihoexcitant, Felixin teta cinciul, mai cunoscut sub denumirea populară de habarnam, întrucât se povestește că, atunci când au început primele anchete împotriva celor care au colonizat în tunele lichenii roșii de la Al-

Igobar, unul dintre acuzați a răspuns la celebra întrebare pusă de Cei Doisprezece Drepti: „Știați că această

– Piciule, nu vrei să te joci puțin cu Gerdi al meu, atât se plictisește sârmanul.

Bondocel privi în sus către tatăl său și de-acolo, din spatele redutei cărnase, prinse oleacă de curaj iar situația nu i se mai păru atât de disperată, dar sub fruntea proeminentă încă mai sticleau ochii nemiloși. În partea de jos a feței se

Leona, cum rămâne cu legea ospetiei? Așa se comportă un norm?

Când văzu că alege calea cea mai convenabilă în situația dată, Bondocel se înșurubă în poala lui Madam, îi cuprinse încurajator coapsele, căci cine ar îndrăzni să se împotrivească prevederilor bunului simț, cine ar dori să-i fie pusă normalitatea sub semnul întrebării? Dar pare-se că nici asta nu-i era de ajuns lui taică-său.

– Norm? scrâșni din dinți cu furie. Și atît de norm. De-aș putea să spun asta și despre alții.

– Dar Joe, îl tutui pe neașteptate Leona și începu să caște gura după aer. Nu mă așteptam la așa ceva din partea ta.

– Ce? A, Leona, nu pleca. Nu m-ai înțeles. Nu despre tine e vorba, ci despre Bondocel.

Leona se opri în fața ușii, unde se retrăsese cu demnitate, îl desfășură din poală pe copilul care

văzuse deja aproape pragul mântuitor, îl trimise învîrtindu-se între ea și bărbatul care se apropia și se uită uimită la el, de parcă acum îl vedea pentru întâia oară.

– Joe, doar nu vrei să spui că este un abi? Cuvântul abi îl accentua astfel încât la orice psihotest fidelitate socială a doamnei Leona ar fi fost cu certitudine deasupra oricărui îndoilei. Leona era o normă, care lua cunoștință cu o sfântă teamă și indignare că în această lume atât de bine orânduită, în această realitate plăcută, familiară și apropiată își mai ridică uneori capul spaima, răul, aberația, cea mai necrutătoare dintre boli, cea atotmolipsitoare, căci nici cei mai buni medici nu pot să explice cum ajunge această maladie neiertătoare în organismul uman. Ea este acolo și-atunci totul se sfârșește. Joe Oldhamite văzu schimbarea de pe fața femeii, modul cum ținea în față mâinile care atinseseră capul copilului ca pe niște corpuri străine și se trezi. Nu, nu, nu asta voise, căci doar toată lumea știa că dacă se

AL DOILEA AVERTISMENT

plantă poate fi folosită pentru obținerea de droguri? astfel: „Habarnam!”

Doamna Leona nici nu bănuia că picase în toiul unui conflict familial; dar oricum nu acest lucru o interesa, ci habarnamul, întrucât zăpăcitul și neîndemânaticul ei soț ascunsese ca-ntotdeauna cele necesare extragerii de frica controlorilor și astfel era nevoită, și asta destul de des, să se adreseze celui mai apropi-

orânduieră deja trăsăturile standard de tip gazda-își-întâmpină-oaspetele dar sub osul cranian de neanderthalian mai licărea focul urii. Fața ruptă în două făcu în ochii lui Bondocel și mai înspăimântătoare acele trei cuvinte – spuse clar, care pecetluiră soarta încercării de scăpare.

– Nu te duci!

– Dar vecine, suspină doamna

afară că cineva a început să fie bănuț de a fi abi, atunci totul se sfârșește. Bietul suspect va fi atât de torturat încât mai devreme sau mai târziu el își va pierde mințile cu desăvârșire și atunci vor urma carantina, stigmatizarea, excluderea din societate, embargoul, despărțirea și cine știe încă ce, poate chiar expulzarea.

– Ei, dragă Leo, nu te speria, trecu Joe pe cel mai plăcut ton al vocii sale. Putoarea asta de copil nu este un abi. Să mă bată Dumnezeu dacă mint. Pe cuvânt. Numai că nemernicul și-a făcut iarăși de cap și m-am gândit c-a venit vremea să-l învăț minte.

– Joe, cu mine să nu te joci! Cu astfel de treburi nu se glumește. Nimeni nu-și face pruncul abi din cauza unei șotii.

– Nici eu n-am zis așa ceva.

– Atunci cine, doar nu eu?

– Ba da, tu ai spus-o.

Leona își lăsă în jos mâinile ținute până atunci dinainte și le izbi.

– Joe, tu ai pățit ceva. Tu nu ești norm!

– Ba sunt și-am zis că ar fi bine dacă și băiatul meu ar fi cel puțin la fel de norm.

– Joe, cred că trebuie să stau jos. Dacă tu ești norm, eu sigur nu sunt. Dă-mi o doză de habarnam.

Acestea fiind spuse, Leona ocupă un fotoliu homeomorfizator, se scufundă în el și privi către bărbat întru-totul mulțumită de sine, întrucât simțea că alesese cea mai naturală, mai politicoasă și mai desăvârșită cale a normalității ca să-și formuleze rugămintea.

Bărbatul, în schimb, nu păru să remarce această stratagemă genială, căci o privi scandalizat.

– Dar vecină, cum...

Îl măsură cu privirea pe Bondocel, care se lipise de peretele de acces în tunel și încerca să treacă cât mai neobservat.

Leona recepționă mesajul din priviri, privirea ei leneșă urmări drumul lui și se opri asupra capului copilului.

– Și-apoi, vecine, de ce ești atât de secretos? Până și Gerdi al meu cunoaște mișcarea, deși e cu trei ani mai mic decât Bondocel al vostru. Las' să aflu copilul ce este viața, să se obișnuiască și cu legile noastre, alt-

minteri va fi un papă-lapte ca bărbatu-meu.

– Papă-lapte sau nu, reizbucni Joe, numai să nu fie dintr-ăștia!

Accentuă puternic ultimul cuvânt și aruncă o privire nimicitoare către băiatul ghemuit pe podea.

– Îmi spui în sfârșit ce-a făcut golanul?

– Ce-a făcut? Ce? Sprâncenele triste ale lui Joe Oldhamite se transformară într-un imens semn de întrebare. Își ridică privirea către tavanul încăperii subterane și rosti tragic:

–Învăță, nenorocitul.

Joe dădu din cap aprobator.

– A venit de vreo sută de ori ca să întrebe cum funcționează chestia aia a lui bărbatu-meu, știi, năzbâția din debara. Și-am fost foarte mulțumită, deoarece am crezut că trebuie să-i tot explic iarăși și iarăși pentru că nu înțelege nimic. Iar asta e un semn sigur că niciodată copilul nu va păți ceva rău. Ca să aflu acum că se prea poate să fi înțeles ce-i explica prostul ăla de bărbatu-meu.

– Păi, desigur – îl luă gura pe dinainte pe Bondocel. Acum îmi

degeaba în aerul înghețat.

– Ai auzit, Leona? gemu tragic Joe Oldhamite. Spune-mi, cu ce-am păcătuit eu? Asta meritam eu, un părinte pe de-a-ntregul norm de la un... de la un...

– Nu cumva să spui, țipă Leona.

– Ăsta... ăsta? – își termină Joe în sfârșit propoziția.

Leona suspină ușurată.

– I-am spus: băiete, abține-te un pic, nu te strădui să fii bun la toate. Dumnezeu, doar nu i-am cerut ceva imposibil?

Leona îl aprobă, iar Bondocel păru că devine una cu peretele.

– I-am spus: băiete, de ce te forțezi, termină mai prost măcar câteva materii. E un lucru simplu. Uite, mai demult a fost educația fizică, unde întotdeauna ai avut note proaste. Acum de ce nu poți? E atât de ușor... Trebuie să mănânci papoleială după pofta inimii... Și-atunci mi-ai răspuns?... Ei?...

– Băieții râdeau de mine că sunt așa de gras și am început să mă antrenez...

– Da, Leona, exact așa mi-a răspuns, dar blestematul nu s-a oprit aici. Căci ce nenorocire ar fi fost să-și lepede kilogramele suplimentare? Și psihologul norm ne-a sfătuit să facem ceva. Dar el nu s-a oprit aici. A continuat. Da. A vrut să devină cel mai puternic. Cel mai iute... Înțelegi? Cel mai...

– Doamne ajută!...

– Așa cum îți spun. Văd că ai priceput că nu ne jucăm. Astăzi a primit cel de-al doilea avertisment. Știi ce înseamnă asta? A obținut la testul de semestru cele mai bune note din întregul sector. Cel mai bun pe două semestre. Înțelegi acum? Ce-o să ajungă ăsta, Leona?

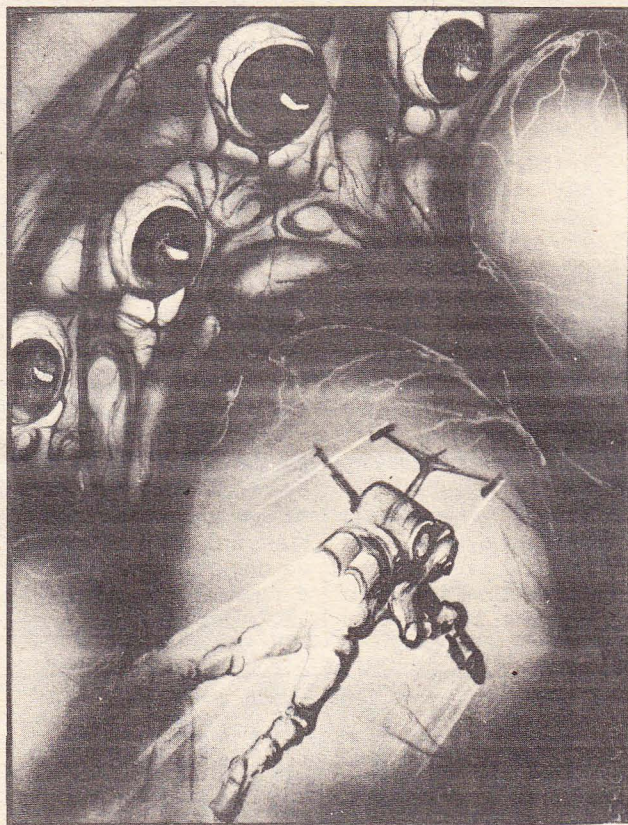
Bondocel găsi într-un sfârșit butonul de acces în exterior și-l apăsă, se strecură prudent pe ușă, dar nu înainte de a o surprinde pe Leona cum extrage fiola dorită de habarnam din buzunarul părintelui prăbușit la pieptul ei.

Traducere de
GYORFI Gyorgy

Titlul original:
A Masodik Beras Az Ellenorzo
Din volumul: MANDICS Gyorgy;
MANDICSNE VERESS Zsuzsanna.

Gubolakok.

București:
Kriterion, 1988

FLORIN CONSTANTIN

–Învăță? făcu sceptică femeia. Doar toată lumea învață.

– Da, dar cum învață?

– Cum?

– Ei... vezi... asta e! Învață cu măsură. Dar degeaba îi spun lui. El tocește, citește, își cheltuie toți banii de buzunar pe informeri și sâcăie Gigantomatul cu tot felul de întrebări. Știe tot, iar ce nu știe, întreabă.

– Chiar întreabă?

Joe Oldhamite dădu trist și nefericit din cap. Leona începu să-l măsoare pe copil cu alți ochi.

– Până acum a fost atât de norm, așa de dulce.

este deja foarte clar că separatorul spinorial al defibrilatorului flotant a fost proiectat greșit, de aceea eficiența lui este cu aproximativ 3 la sută mai mică decât valoarea prevăzută teoretic. Și nu Pooka a greșit, el a susținut întotdeauna, precum stă scris și în instrucțiunile de folosire și după cum a învățat, că punerea greșită a problemei a apărut din cauza unui factor de corecție dintr-o ecuație tensorială care a fost uitat din întâmplare într-un manual editat acum trei decenii.

Bondocel se opri pe neașteptate simțind că vocea îi sună

Soarele este o monedă de aramă, stingându-se în sângele clocotitor al văzduhului. Brațe șerpuitoare de purpură pipăie nehotărâte liniile orizontului, îmbrăcat deja în mantia întunericului.

— Lasă-l dracului, nu vezi că e nebun? Averiian ridică din umeri și scuipe scârbit în pulberea fină ce ținea ca un lințoliu marginea bordurii. Îți prinzi mintea cu el...

Stăm rezemați toți patru de zidul cafeniu al bistroului. Vasili freacă o „Regală” între degete, bătând-o din când în când de unghie pentru a nu se scutura. Iscat din senin, vântul aduce o trombă de nisip fierbinte dinspre capătul străzii, izbindu-l de pereții scunzi ai caselor.

— Se pomește siroldo, constată Gherli cu indiferență și îi dă brânci bătrânului, care se rostogolește în stradă.

Stradă! O potecă nenorocită, pavată ici-colo cu resturi de piatră. În hardughia asta prăpădită de oraș, Malvill, trebuie că e considerată un adevărat bulevard.

Ridicăm prevăzători gulerile înalte ale combinezoanelor și tragem fermoarele. Armele zdrăngănesc, izbindu-și țevile de tencuielă.

— Am început să ne batem cu toți țicniții, continuă Averiian, pomit. În loc să ne facem meseria...

— Ho, că nu ești o scuipeătoare!

Meseria! Hmmm... Care meserie? Suntem luptători într-o biată trupă de comando, așa cum au rămas cu zecile după Conflagrație. Rătăcim fără țintă, în căutarea unui angajament.

— Cred că țicniți am fost noi, când am acceptat să venim aici. Vasili își aprinse țigara, ferind-o în cășul palmei. În porcăria asta de așezare.

— Asta în mod sigur nu e țicneală. Averiian flutură punga de mătase, în care zomăiau ademenitor solii de argint. Cam de multă vreme nu am mai văzut o neburie așa de interesantă. Au plătit excelent, afurisiți!

În clipa aceea, soarele atinse creasta îndepărtată a munților și dispăru dincolo de ea. Bezna rece a nopții își întinse cu repeziciune fața jilavă peste trupul încremenit al orașelului.

— La posturi! comandă Vasili și în vocea lui se simte o undă de neliniște.

Neliniște aici? De trei săptămâni, în orașelul acesta nenorocit de la marginea pământului nu se întâmplă nimic. Absolut nimic! Zilele se petrec cu o înspăimântătoare monotonie, surprinzându-ne într-o continuă schimbare de decor, pendulând între bistroul lui Marechal și cârciuma ordinară a lui Mirsh, podită cu pământ galben. Nopțile se scurg limpezi și reci, ca o apă de munte. Nimic nu tremură pe linia orizontului și tot ce ne rămâne de făcut este să ne zgribulim în tranșee. În zori, soarele tășnește, animal fugărit în adâncul bolții, punând capăt temerilor locuitorilor, care ies în pragul caselor cu mâna streășină la ochi: deșertul nu a sosit nici de această dată. E la locul lui încă, acolo unde l-au lăsat cu o zi înainte. Cămilele scot sunete stranie prin curți, cerându-și tainul de dimineață.

Siroldo se transformă pe nesimțite într-o suviță tăioasă de ger, ce șfichiuește mâinile încețate pe țeva armelor. Ne înșurim unul după altul, lăsând câțiva pași distanță între noi. Sunt încheietorul de pluton și cu această grijă în minte arunc o ultimă privire asupra străzii: bătrânul a dispărut, înspăimântat de forțele nevăzute ale nopții. Câte un troznet ușor punctează din loc în loc drumul sinuos de-a lungul căruia ne conduce Vasili: căldura acumulată de-a lungul zilei a dilatat cărămizile din chirpici și pietrele pavajului, care acum se contractă în frigul din ce în ce mai acut al nopții.

Ajungem repede la marginea așezării. Nici măcar o singură lumină nu arde în ferestrele interioare ale căldirilor. Vasili ne face semn să stăm. Se deplasează singur, dispărând în bezna spintecată în înalt de baionete reci ale stelelor. Așteptăm, înșiruiți în lanț de trăgători, cu ochii la pândă. Averiian e nervos: șuieră ușor o melodie, bătând tactul cu degetele pe patul armelor. Privesc cerul: constelații necunoscute licăresc în neant urcând încet către crugul bolții.

— Totul e în ordine, spune Vasili, ieșind ca din pământ în dreapta noastră.

Gherli injură și coborî țeva în pământ. Are mână iute și nerăbdătoare când e să apese

pe trăgaci, însă Vasili nu se teme de o eventuală greșeală. Gherli nu greșește niciodată. Acum zâmbește în beznă și ne îndeamnă să ne ocupăm pozițiile.

— Nu aveți voie să fumați, ne comunică în încheiere.

Părăsim linia ultimelor case în pas vioi. Ochii nu pot străpunge bezna decât pe o depărtare de câțiva metri. Sărim în adăposturile individuale adânci până la înălțimea pieptului.

Îmi cobor arma de pe umăr și o reazem de pereții din pământ tare, uscat. Verific

încărcătorul mitralierei fixate pe crăcane, deasupra parapetului. O fantă în formă de „V” îmi îngăduie să fixez linia îndepărtată a pustului, bântuit de fantome. Salt piedica și las „Bremme”-ul în cumpănire. Frigul mușcă ascuțit din pielea mâinilor și a obrazului. Nu vreau să îmi pun încă mănușile. Trebuie să mă asigur mai întâi că absolut totul este în ordine. Cum ar spune Vasili: domnilor, cea dintâi regulă a supraviețuirii — inamicul să nu te surprindă nepregătit!

Pentru că nu avem voie să folosim lumina lanternelor ascunse în ranițe, pipăitul suplinește, chiar și parțial, vederea. Suflu în pumni și controlez cozile netede ale

grenadelor ofensive, stivuite într-o nișă din mal. Sunt toate cinci. Scot binocul cu infraroșii din buzunarul exterior al raniței și îl atăm la gât. Desfac capacele de protecție ale lentilelor, apoi îl îndrept către viitoarea țintă. Întunericul e dens ca o pastă, solemn întinsă pe fața pământului.

— Noroc!

Mâna lui Gherli mă bate protector pe umăr. Înghit în sec și oftiez.

— Ești nebun? întreb și mă enervez și mai tare auzindu-mi tremurul vocii. Te-a tâmpit și pe tine moșneagul ăla afurisit?

Stă nemișcat înaintea-mi, statuie rigidă a nopții ce pare, în aceste momente, vecină cu veșnicia. Apoi ridică din umeri și se caută în buzunarul de la piept... Scoate pachetul de țigări. Îi arăt binocul de la gât și fac semn cu arătătorul către dreapta, acolo unde ar trebui să fie adăpostul lui Vasili.

— Ordinul e ordin, spun în șoaptă. Îi fac semn să se așeze. Stăm amândoi pe raniță și, într-adevăr, groapa mi se pare strâmtă. Acum suntem dincolo de pericolul de a fi observați.

Râd. Râde și el. Nu e băiat rău. Dar are rău de singurătate, după cum singur mărturisește. Adică îl mănâncă limba și cu armele s-a săturat să vorbească. Îmi spune că în noaptea anterioară a fost în vizită la Averiian. Însă se cam plictisise. Casierul nu-l prea luase în seamă: număraseră de câteva ori banii, făcuse pasiențe, cu cărțile moștenite pe vremuri de la Mougli, apoi trăsese pe dreapta, rugându-l să-l trezească când se hotăra să plece.

— Doarme în picioare, animalul! râde admirativ Gherli. Când lasă capul pe mână îl fură somnul, de parcă ar fi într-un pat de puf. Mamă, mormăie frecându-și palmele, ce n-aș da să am și eu un somn de plumb!

Stăm liniștiți la taclale. Povestim pe rând și amintiri sunt gâră, slavă cerului! Când și când duce mâna la pachetul de țigări, apoi renunță cu părere de rău. Îmi vorbește despre viața pe care a dus-o înainte. Înainte... hmmm! Ce straniu sună cuvântul în liniștea absolută din jur. Deșertul zace în amorțirea nemiloasă a morții. Vorbim cu plăcerea celui care știe că sunetul vocilor umane pe care le aude ar putea fi ultimul dar înainte de... La dracu', mă gândesc numai la moarte!

Tăcerile alunecă între noi, aidoma unor picături de smoală. În cele din urmă, nu mai rezistă tentației și-și aprinde o țigară. Fumul îl suflă drept în sus.

— Nu am priceput niciodată de ce a fost necesară Conflagrația, spune brusc, întrerupându-mă din istorisitul unei aventuri. Cui anume i-a folosit.

Îi răspund, ridicând din umeri, că nu știu. Așa cum nu o vor ști niciodată nici milioanele de oameni uciși în cele câteva zile, de delirul focului nuclear și de veninul bacteriologic. Vasili spunea uneori, când ne așezam la taifas, despre un sistem de revoluții, asemănător unui angrenaj bine pus la punct, căreia avea rostul realizării salturilor calitative în istorie. Gherli se strâmbă și scuipe printre dinți.

COMAN MARIAN - SFera

Motto: „
Nimic nu-i imposibil pentru muritori”
Sofocle — „Antigona”

— Salturi calitative, mormăie cu dispreț absolut. Să le ia dracul! Dacă și blestemăția asta scârboasă, care ne-a întors cu fața la cearceaf, se poate numi revoluție...

Îl aprob și îmi continui povestirea. Când termin, rămânem amândoi tăcuți, privind la șuvița albărie de fum, ce se înalță aproape dreptă către cer. Mă ridic și arunc o privire prin fantă. La urma-urmei, cu ce suntem noi vinovați? E posibil ca un mecanism rigid să fi scăpat pe undeva de sub control și sistemul bine pus la punct al istoriei s-a dat peste cap. Iar eu, noi, am rămas cu ponoasele.

Orizontul nopții așteaptă în neclintire zorii. Stelele s-au cățarat către adâncurile nevăzute ale bolții, o parte din ele risipindu-se în neștiut. Nu mai e mult și intrăm în ultima treime a lungii așteptări. Fac câteva mișcări pentru dezmoțire și lovesc arma peste țeavă. Tresar și o prind la timp, înainte de a apuca să producă un zgomot infernal de fierărie ciocnită. Gherli roade filtrul țigării, cu privirile pierdute într-aiurea. În cele din urmă, se ridică și el. Mormăie printre dinți un „Să auzim de bine”, își trage mânușile în mâini și dispare tărâș către stânga. Îi urmăresc mișcările prin binoclu și rămân uimit de precizia cu care se mișcă. Nu face nici cel mai mic zgomot, deși traseul e plin de pietriș, care trebuie că zornăie la cea mai mică atingere.

Mă plictisesc. Somnul îmi dă târcoale, însă fără prea multă convingere. Cafelele lui Marechal sunt mai puternice decât obișnuința organismului. Și apoi dormim toată dimineața și o bună parte din amiază.

Îmi scot o mână și verific pentru a nu știu câta oară încărcătorul. Cartușele se înșiruie cuminti pe bandă. Sunt toate treizeci și cinci. Atâtea mi-au mai rămas. Scot unul din capsula pânzei metalizate. Îl duc la nas. Miroase aspru a praf de pușcă și a metal rece. Și, brusc, îmi amintesc de vorbele lui Vasili despre revoluție, spuse cu mult timp în urmă în bistroul lui Marechal. **ULTIMA OARĂ SISTEMUL AUTOMAT A DAT GREȘ.** Poate că timpul scurs între două declanșări a fost prea scurt, poate condițiile preliminare externe nu s-au realizat în parametri prevăzuți... Și, în locul revoluției, s-a dezlănțuit **INFERNUL.**

Tremur zdravăn. Constat că fălcile nu mai răspund comenzilor cerebrale, care comandă cu insistență blocajul, și foarfecă mărunț aerul într-o mișcare, impropriu denumită de Averian — clănțâneală. Mă smucesc într-o parte și în alta, încercând să-mi pun sângele în mișcare. Dobitocii ăștia din orașel cred că deșertul e așa, o ființă vie, care va năvăli într-una din dimineți pe străzile așezării lor, alungându-i din case și împrăștiind zgura groasă a morții peste fire. Îmi vine să râd: un deșert ca o javră, cu o mie de picioare păroase, tropotind pe lângă bistroul lui Marechal. Și, fără nici o legătură, îmi apar în fața ochilor capetele veșnic mirate ale cămیلelor, rumegând răbdătoare mâna de ierburi aruncată înainte.

Către apus, stelele s-au adunat într-o turmă dezordonată, clipind îndepărtat și nepăsător spre pământul cufundat în somn. Vântul adie subțire ca un brici. Fermoarul metalic troznește sec, făcându-mă să tresar. Stelele...

Un sclipăt roșu îmi face semn, chemându-mă în necunoscut. Duc binoclu la ochi și metalul arde camea în jurul ocularelor. În obiectivul concentrat al lentilelor apare brusc o sferă de foc, ce se mărește cu fiecare clipă. Înghit în sec. Am transpirat instantaneu, așa încât pot să storci apă din cămașă, fără nici un fel de efort. Mâna dreaptă coboară către tocul pistolului de semnalizare. Trei stele galbene țâșnesc către înălțimi și își desfac corolele într-o sărbătorească feerie. Parcă am fi la car-naval. Clatin admirativ din cap: al dracului Vasili! ăsta!... Din nou a fost primul care a mirosit primejdia.

Câteva secunde mai târziu, telefonul țâșnește stins în fundul gropii. Vasili îmi comunică sec câteva cifre privitoare la poziția tirului meu în timpul viitoarei confruntări. Îmi recomandă să nu acționez decât la comanda sa.

— Dar ce este? întreb ars de curiozitate.

Tace. Mi-l imaginez înălțând neputincios din umeri. În sfârșit, răspunde că de-aia am binoclu, ca să-l folosesc și să pot trage singur concluziile. Îmi ordonă să închid, pentru a putea lua legătura și cu ceilalți. Așez receptorul. Punctele de foc s-au înmulțit, acoperind linia orizontului. Au devenit vizibile cu ochiul liber. Mă încapățânează să caut răspuns la întrebări cu ajutorul binocului: sfere de foc...

Tirul se declanșează câteva minute mai târziu. Mitralierele împoașcă pe rând întunericul. De câte ori țâșnește animalul de ebonită, apăs pe încărcător. Cartușele pătrund pe țeavă, le simt zvâcnirea aproape vie, iar „Bremme”-ul saltă vioi și scuipe șiraguri prelungi de trasoare în direcția inamicului. E ca la spectacol. Plescăi admirativ din limbă, încercând, în joacă, să-mi încrucișez tirul cu Averian. Nici un rezultat vizibil. Vasili ordonă încetarea focului.

Sferele sunt acum la mai puțin de 500 de metri de noi. Au dimensiunea aparentă a monezii de un sol și înaintează relativ repede. Am și uitat de frig în vâltoarea primelor evenimente. Mă îngheață însă la loc ideea că drăciile astea s-ar putea să fie indestructibile. Fără de veste, izbucnește din stânga arma lui Gherli, trăgând rar, ca la țintă. Una din sfere se sfărâmă în bucăți. Fărămele se refac însă cu repeziciune, devenind la rândul lor sfere mai mici, ce își reiau drumul către noi. Gherli injură cu voce tare, îl aud ca și cum s-ar afla alături.

Valul de foc a ajuns la trei sute de metri. Trag fără să mai aștept semnalul lui Vasili. Însă o sferă plesnește, apoi alta. Țeava mitralierei devine roșie. Frige chiar și patul de lemn dintre coate. Ajunsă la capăt, banda țâcăne în gol. Împing metalul nefolositor într-o parte. Țeava sfârâie, atingând pământul rece. În burta am și eu un ghem de foc, care mă face să transpir cu o sudoare înghețată: pentru prima oară, lupta e absolut inegală.

Sferele au ajuns cam la o sută de metri. Din stânga și din dreapta se încrucișează tirurile celorlalți. Sferele se sparg, se refac, continuă să înainteze impasibile. În pauza dintre două serii percep un șuierat sinistru care-mi face pielea găină.

— Pricepi? urlă Vasili în receptorul atâmat de ureche. Plasmă... plasmă în stare superdensă. Acționați singuri!

Las receptorul să alunece în nisip. Adică, scapă cine poate. Iau într-o mână cozile lucioase ale grenadelor și în cealaltă arma portabilă. Clipele trec incredibil de încet, de parcă ar aluneca într-un spațiu văituit. Arunc o privire spre stânga, în timp ce mă ridic în picioare. Disting silueta lui Averian într-un salt prelung în zig-zag, către înainte. E nebun! Dar țipătul se stinge întinde de a se fi născut. Răsună o suită de explozii succesive și îl zăresc pe Averian, preț de câteva secunde, cât durează flama orbitoare, ghemuit pe poziție gata de salt, în spatele unui schelet de cămili.

Sferele sar în aer una după alta, transformându-se în țandări luminoase. Încep să-i înțeleg intenția și știu că dincolo de valul călător de foc Averian văzuse că nu mai există alte pericole. Frânturile aterizează însă în răstimp de fracțiuni de secundă, continuându-și goana sub forma unor sfere de dimensiuni mai mici. Închid ochii și urletul inuman ce urmează mă găsește încordat ca un arc. Țâșnesc, la rândul-mi, lateral. Sferele sunt la mai puțin de douăzeci de metri. Având diametrul unui stat de om, răspundesc o temperatură fantastică. Simt cum pielea feței mi se zbârcește, desprinzându-se în fâșii subțiri. Mă așez în genunchi și aștept cu bărbia în piept, într-o încercare zadarnică de a-mi proteja, cât de cât, capul. Greșeala lui Averian a fost...

Arunc grenadele mănunchi și mă proiectez și eu în clipa următoare după ele. Pe un spațiu de zece metri pătrați, deșertul se transformă într-un vulcan de nisip, ce vrea să invadeze cerul. Urc o dată cu el. Coborârea se face incredibil de încet. Un fel de ușurare nesfârșită îmi urcă în membre, pomind dinspre picioare. În sfârșit, ating pământul și rămân nemișcat. Auzul înregistrează încă zgomotul surd al căderii unei mulțimi de corpuri, însă nu reușesc, cu nici un chip, să-mi impun voința blestematului ăsta de corp și să-l pun în mișcare. Ar trebui să zvâcnesc înapoi și să fug... să fug... În față, valul de foc se micșorează treptat, pâlind sub linia orizontului.

Îmi revin într-un târziu din cauza usturimii pielii feței. Nu știu cum arată obraji, însă trebuie că sunt came vie în aerul încins al dimineții. Soarele arde bolnav, spânzurat într-o parte a bolții, acolo unde, nu cu multe ore în urmă, clipiseră îndepărtate și tragice, stelele unor constelații

necunoscute.

Dacă mai pot să dramatizez, înseamnă că situația nu e chiar disperată. Mă inspectez din priviri. Ochii, mici jivine independente, se holbează, nevenindu-le să creadă: de la genunchi în jos nu mai am picioare. Fâșii zdrențuite de costum acoperă două cioturi strâmbe, cenușii, se ce înfig în nisip.

Rădăcini! Cerule, rădăcini!

Ridic involuntar privirile: orașelul, care ar fi trebuit să se afle la nici o sută de metri în spate, nu mai există. Deșertul își mână dunele galbene, puhave, pe fostele străzi, pe deasupra fostelor case... nimic... nimic...

Plasmă superdensă. Ce ciudat! Încerc să mișc așa-zisele picioare. Imposibil! Probabil că o rețea groasă de rădăcini m-a fixat aici pentru o întreagă veșnicie. O veșnicie fără Vasili, fără Averian, fără Gherli...

Capul îmi alunecă în nisip. Firișoarele încinse mi se lipesc pe rănilor supurânde ale feței. În soarele clocotitor, metalul armei scilipește întunecat, ca o amenințare. Mă întind către țeavă, dar nu reușesc s-o apuc. Încă vreo șase-șapte centimetri. Încerc din nou și picioarele-rădăcini se încheiează într-o durere nemaîntălnită până acum, făcându-mă să urlu. Și totuși acolo e salvarea... Veșnicia...

DUMNEZEU DENTRU un Microcosmos

THEODORE
STURGEON

Aceasta este povestea despre un om care avea prea multă putere și despre un altul care era prea lacom; nu vă speriați, nu o să ne băgăm în politică. Cel cu prea multă putere se numea James Kidder, iar celălalt era bancherul său.

Kidder era un tip tare al naibii. Era savant și locuia singur pe o insuliță lângă țărmul Noii Anglii. Nu era piticul vrăjitor, sau savantul nebun despre care ați mai citit. Nu urmărea profitul personal și nici nu era vreun grandoman cu nume rusesc și lipsit de scrupule. Nu era perfid și nici subversiv. Se tunde regulat și își tăia unghiile, trăia și gândea ca un om rezonabil. Avea o față de copil, o înclinație spre izolare, era scund, grasuț și... strălucitor. Specialitatea lui era biochimia și toți i se adresau cu „domnul Kidder”. Nu „doctore”, sau „profesore”. Domnul Kidder, și atât.

Avusese, totuși, o viață puțin stranie. Nu izbutise niciodată să termine vreun colegiu sau universitate, deoarece le găsea prea lente pentru el și cu o educație cam rigidă. Nu se putea obișnui cu ideea că era posibil ca profesorii săi să cunoască realmente lucrurile pe care i le predau. Același lucru se putea spune și despre cărțile pe care le scrisese. Tot timpul puneă întrebări fără să îi pese că erau stânjenitoare. Îl considera pe Gregor Mendel un mincinos prost, pe Darwin un filozof amuzant, iar pe Luther Burbank un senzualist. Nu deschidea niciodată gura fără să-și lase interlocutorii cu gurile căscate. Atunci când vorbea cu cineva care avea unele cunoștințe, se năpustea peste el, însușindu-le, și lăsându-l amețit. Dacă erai lipsit de cunoștințe, se mulțumea doar să întrebe: „De unde știi?” Plăcerea lui cea mai mare era să facă bucățele un eugenist fanatic. De aceea, oamenii îl lăsau singur și nu îl invitau niciodată la ei. Era un tip politicos, dar nu politic.

Agonisise ceva bani cu care închiriasse insula și își construise un laborator. V-am mai spus că era biochimist. Cu toate acestea, nu se putea limita numai la domeniul său. Așa încât, în urma unei expediții intelectuale, concepu o metodă de cristalizare a vitaminei B1, în cantități de ordinul tonelor. Pentru asta obținu o grămadă de bani. Cumpără insula și angajă opt sute de oameni să-i lucreze pe un acru și jumătate de pământ de lângă laborator. Apoi începu să se incurce cu firele de sisal, descoperi cum se puteau contopi, și ruină întreaga industrie, producând o funie care nu se putea rupe.

Cred că vă mai amintiți demonstrația de la Niagara, nu? A întins o funie din asta de la un mal la celălalt, iar la mijloc a suspendat un vagon de zece tone, sprijinit pe niște lame tăioase din oțel. Cu funia aceasta se remorchează acum vasele, o chestie groasă cât un

creion. De aici, Kidder și-a mai făcut rost de niște bani de țigări. Cu ei și-a cumpărat un ciclotron.

Mai departe, banii nu aveau să mai fie bani. Aveau să fie doar niște numere uriașe, pe cecuri. Kidder folosea o mică parte din ei ca să-și procure alimente și aparatură,

aliaj mai rezistent decât oțelul, pentru a putea fi utilizat în structuri.

Un fel de gadget pe care l-a denumit pompa de lumină, care funcționa pe baza principiului că lumina este o formă a materiei și deci se găsește sub efectul legilor fizice și electromagnetice. Etanșați o încăpăre cu o singură sursă de lumină, trimiteți din pompă un câmp magnetic vibrator toroidal și lumina se va aprinde. Apoi, treceți lumina prin „lentilele” Kidder, un inel care menține un câmp electric în jurul unei diafragme circulare. În interiorul său se găsește inima pompei de lumină, un absorbant de lumină cu o eficiență de nouăzeci și opt la sută, care, efectiv, înghite lumina treptat, întunecând încet încăpărea. Limbajul este uneori pueril, însă ideea generală este exactă.

Grămezi de clorofilă sintetică.

Un propulsor ce atingea o viteză de opt ori mai mare decât cea a sunetului.

O vopsea pe care o aplici peste vopseaua veche, lași să se usuce și după aceea o tragi jos ca pe o bucată de pânză. Odată cu ea iese și vopseaua veche. Aceasta a fost invenția extrem de apreciată.

Dezintegrarea atomică a izotopului de uraniu 238, care este de două sute de ori mai bogat decât U-235.

Toate acestea deocamdată. Așa cum am mai spus, pentru un biochimist s-a descurcat bineșor.

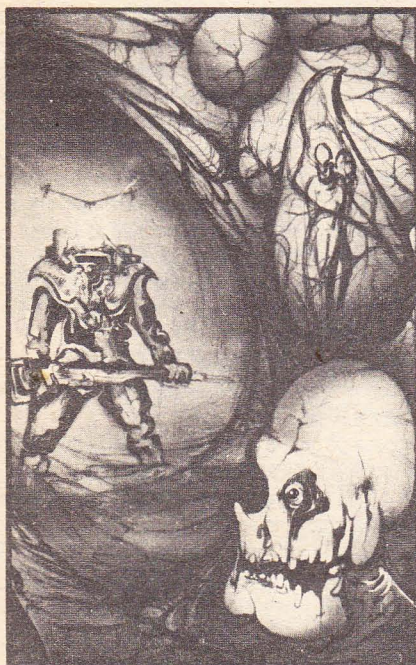
însă după un timp nu a mai făcut-o. Banca lui a trimis un reprezentant, cu hidroavionul, ca să afle dacă Kidder mai trăiește. Omul a revenit după două zile, zăpăcit și uluit de câte văzuse acolo. Kidder era viu și avea cantități uriașe de hrană sintetică, incredibil de gustoasă. Banca i-a scris imediat lui Kidder ca să-i comunice că ar fi fost în interesul lui să-și patenteze invenția. Kidder le-a răspuns afirmativ, anexând formulele. Într-un PS, a adăugat că nu-și dăduse seama că realizările sale interesau pe cineva, altfel le-ar fi trimis de îndată ce erau gata. Așa răspundea individul care era responsabil pentru cea mai importantă transformare sociologică din a doua jumătate a secolului douăzeci, hrana sintetică. A devenit și mai bogat; de fapt, banca lui a devenit mai bogată, pentru el nu însemna nimic.

Totuși, Kidder nu se pomise propriu-zis decât după vreo opt luni după vizita aceea. Pentru un biochimist căruia nu i se zicea nici măcar „doctor” s-a descurcat bineșor. Iată o listă parțială a invențiilor sale:

Un plan realizabil de transformare a aluminiului într-un

Aparent, Kidder nu cunoștea faptul că deținea suficientă putere pe insulița lui ca să devină stăpânul lumii. Pur și simplu, mintea lui nu hoinărea în direcția respectivă. Câtă vreme era lăsat singur, cu experimentele lui, era mulțumit să lase restul lumii în pace. Nu se putea comunica cu el decât printr-un radiofon de construcție personală aflat într-un seif al băncii sale din Boston. Un singur om putea să-l folosească. Transmițătorul răspundea numai la vibrațiile corpului lui Connant. Kidder îi pusese în vedere acestuia să nu fie deranjat decât pentru mesaje de o importanță excepțională. Ideile și invențiile pe care Connant le putea scoate de la el erau patentate sub pseudonime cunoscute numai de Connant; lui Kidder nu-i păsa.

Rezultatul a fost, bineînțeles, începutul celei mai uluitoare dezvoltări a omenirii. Națiunea și lumea întreagă au profitat. Dar mai mult decât toți a profitat banca. Își băga nasul în oalele altora. Începuse să se extindă. Avea tot mai multe ramificații. Nu trecuseră mulți ani și, folosind

FLORIN CONSTANTIN

multe din ideile lui Kidder, ajunsese să fie aproape tot atât de puternică cât și el.

Aproape.

Stați o clipă să-i dau afară pe tipii ăia din colț care șușotesc de la început că un om ca Kidder este imposibil: că nimeni nu poate să fie atât de grozav în toate științele.

Kidder era un geniu, nimeni nu poate contesta. Însă geniu lui nu era creativ. El era, până în adâncul sufletului, un student. Aplica ceea ce cunoștea, vedea sau învățase. Când a început să lucreze în noul lui laborator, pe insulă, a raționat cam așa:

„Tot ceea ce cunosc este ceea ce am învățat din scrierile și din spuselor unor oameni care au studiat scrierile și spuselor unor oameni care... și așa mai departe. Câteodată, cineva descoperă ceva nou și el, sau cineva mai deștept, folosește ideea. Dar pentru un singur individ care dă peste ceva realmente nou, un milion de tipuri transmit informația respectivă, devenită deja curentă. Aș ști mai multe dacă aș putea sări peste aceste etape. Durează prea mult să aștept accidente care îmbogățesc cunoștințele oamenilor și ale mele. Dacă aș avea destulă ambiție și șansă pentru a putea călători în viitor, m-aș putea întoarce de acolo cu multe lucruri interesante. Nu am, însă, siguranța călătoriei în timp. Atunci?”

„Există posibilitatea accelerării evoluției intelectuale. Mi se pare însă ineficientă. Ar trebui prea multă muncă pentru educarea minților omenești iar să mi-o aplic mie însumi nu pot.”

„Este o dilemă. Nu mă pot iuți, dar nu-i pot accelera nici pe alții. Trebuie să existe o alternativă, un răspuns.”

Răspunsul găsit de James Kidder nu era nici de domeniul eugenicii, nici al pompelor de lumină, nici al botanicii sau fizicii atomice. Pentru un om cu spirit practic i se păru o latură cam metafizică însă o atacă încăpățânat. Zilnic, hoinărea pe insulă, aruncând cu pietre după pescăruși și înjurând. Apoi se închidea în laborator și își clocea gândurile. Într-un târziu, se apucă de lucru.

Lucra în propriul lui domeniu: biochimie, concentrându-se asupra geneticii și meta-

bolismului animal. Învăță multe lucruri care nu aveau nici o legătură cu problema din mintea sa și foarte puține din ceea ce avea nevoie. Adăugă însă puținul acela la un alt puțin pe care îl știa sau îl bănuia și, cu timpul, căpătă destui factori cunoscuți cu care putea lucra. Stilul lui era de-a dreptul neortodox. Înmulțea mere cu pere, echilibra ecuații, adăugând log V-l într-o parte și 0'' în partea cealaltă. Făcea greșeli însă numai de același fel. Petrecu o mulțime de ore înaintea microscopului, dar până la urmă trebui să-l abandoneze pentru că i se părea că inima îi pulsa sângele pe lamele. Nu făcea nimic prin încercări deoarece considera metoda confuză.

Obținea însă rezultate. A avut un început norocos și a continuat cu norocul atunci când a formulat legea probabilității, reducând-o la niște indici atât de scăzuți încât știa aproape cu certitudine ce experiențe să nu facă. Când semifluidul vâscos și alburiu din sticla de ceas a început să se miște, a știut că este pe calea cea bună. Când a început să-și caute singur hrană, a devenit excitat. Când s-a divizat, și după alte câteva ore s-a divizat iarăși, a triumfat, deoarece crease viață.

Și-a îngrijit copilul minții, a transpirat și a tremurat lângă el, l-a pus în băi de diferite concentrații, le-a inoculat, le-a dozat și le-a pulverizat. Fiecare pas făcut îl învăța ce avea să urmeze. Și, din băile, eprubetele și incubatoarele lui, au ieșit creaturi ca niște amoebă, apoi ciliate, apoi, tot mai rapid, cu pete oculare, chisturi nervoase și în sfârșit victoria cea mare, un blastopod, compus din mai multe celule. Ceva mai încet, obținu un gastropod dar o dată ce îl avu nu i-a fost deloc greu să îl înzestreze cu organe, fiecare cu o funcție specifică.

Au urmat după aceea culturi de moluște și creaturi cu branhii tot mai perfecționate. În ziua când o ființă inde-scriptibilă s-a călărat pe marginea bazinului, a mers în celălalt capăt al insulei și s-a îmbătat dezgustat. Mahmur, a revenit în laborator, uitând de somn și de mâncare și a analizat problema.

S-a întors spre celălalt mare triumf al lui: accelerarea metabolismului. A extras și a rafinat factorii stimulatori din alcool, coca, heroină și drogul campion al naturii: cannabis indica. Precum acel savant care, analizând diferiți agenți de coagulare ai sângelui a descoperit că numai acidul oxalic era factorul activ, Kidder a izolat acceleratorii, deceleratorii, stimulanții și soporificele din fiecare substanță ce a schimbat vreodată marea moralitate omului și a cauzat un „experiment nobil”. În acest timp a descoperit ceva care îi trebuia extrem de mult: un elixir incolor ce făcea din somn o pierdere de timp inutilă și evitabilă. Atunci a început să lucreze non-stop.

A sintetizat artificial substanțele izolate și, cu această ocazie, a abandonat multe componente inutile. A continuat cercetările cu radiații și vibrații. Lucrând în infraroșu, a descoperit că iradiind vasele, pompând aer cu o frecvență supersonică și apoi polarizând, iuțea de douăzeci de ori bătăile inimii la animalele mici. Acestea mâncau de douăzeci de ori mai mult, creșteau de douăzeci de ori mai mult și... mureau de douăzeci de ori mai devreme decât ar fi trebuit.

Kidder a construit o încăpere uriașă, etanșată. Deasupra ei se afla o a doua încăpere, de aceeași lungime și lățime, dar mai puțin înaltă. Aceasta era camera lui de control. Încăperea de dedesubt era împărțită în patru secțiuni izolate, fiecare cu propriile macarale miniaturale și alte mașinării. Existau de asemenea deschideri mascate ce permiteau circulația aerului între cele două încăperi.

Între timp, celălalt laborator produsese un patruped cu sânge cald și o piele ca de șarpe, cu un ciclu de viață uimitor de rapid: o generație la opt zile, durata unei vieți cincisprezece zile. Ca și echidna, erau ovipare și cu glande mamare. Perioada de gestație era de șase ore;

tinerii ajungeau în patru zile la maturitate sexuală. Fiecare femelă depunea patru ouă care incubau în trei ore; femelele trăiau doar atât cât să aibă grijă de cel care ieșea din ou. Masculii decedau în general la două-trei ore după procreare. Ființele aveau o capacitate de adaptare deosebită. Erau mici:

opt centimetri lungime și cinci lățime. Labele din față aveau trei degete și, un al patrulea opus și opozabil. Trăiau într-o atmosferă cu un conținut ridicat de amoniac. Kidder crescuse patru astfel de ființe și puse câte un grup în fiecare din cele patru secțiuni.

Acum era gata. Prin controlul atmosferei, varia temperatura, oxigenul și umiditatea. Le omora ca pe niște muște cu variațiile excesive, de exemplu cea a bioxidului de carbon, iar supraviețuitorii își transmiteau rezistența fizică la următoarele generații. Periodic, muta ouăle dintr-o secțiune în alta, pentru a varia germenii. În aceste condiții controlate, ființele au început să evolueze rapid.

Acesta era răspunsul la problema lui. Nu putea să iuțască intelectul omenirii suficient pentru a învăța lucrurile după care tânjea incredibilă sa minte. Nu se putea accelera pe sine. Așa încât, a creat o nouă rasă, o rasă care se dezvoltă și evolua atât de rapid încât avea să depășească civilizația umană; și de la rasa aceea avea el să învețe.

Ființele respective se aflau complet la discreția lui Kidder. Atmosfera pământescă i-ar fi otrăvit, așa cum avea grijă să le-o demonstreze la fiecare a patra generație. Nu ar fi făcut nici o încercare să evadeze. Și-ar fi trăit viețile și ar fi progresat, făcând experiențele lor prin încercări, de sute de ori mai rapid decât omul. Și se puteau ghida după om, deoarece Kidder îi dirija în modul acela. În realitate, Omului i-au fost necesari șase mii de ani ca să descopere știința și alte trei sute ca să învețe să o folosească. Ființelor lui Kidder le-au trebuit două sute de zile ca să egaleze realizările minții omenești. De aici, randamentul uluitor al lui Kidder, pe lângă care Tom Edison părea un biet meșteșugar.

Îi denui Neoterici și îi convinse să muncească pentru el. Kidder era inventiv într-o manieră ideologică: visa lucruri imposibile, demonstrând astfel că nu avea nevoie de ele. De exemplu, apelă la Neoterici pentru a afla cum se construiesc locuințe din materiale poroase. Creă nevoia pentru astfel de locuințe supunând una dintre secțiuni la o furtună de o intensitate extraordinară, care îi culcă la pământ pe locuitori. Imediat, Neotericii au inventat adăposturi antiacvatice din materialul antiacvatic depozitat de el într-un colț al secțiunii. Imediat, Kidder doborî construcțiile subțiri cu un surent de aer rece. Neotericii le ridicară din nou, astfel încât rezistau atât la ploi cât și la vânt. Kidder scăzu brusc temperatura; Neotericii nu se putură adapta la ea și își încălziră adăposturile cu cărbuni. Atunci, Kidder crescuse temperatura, prăjindu-i de vii. După câteva dezastre, unul din băieții lor inteligenți reuși să construiască o casă izolanță, folosind trei straturi din material impermeabil, cel din mijloc fiind perforat pentru a crea buzunare de aer.

Utilizând astfel de tactici, Kidder îi forță să își dezvolte o civilizație avansată. Cauză o secetă într-o secțiune și un surplus de lichid în altă secțiune, apoi deschise trecerea dintre ele. Izbucni un război spectaculos și ca-ietele lui Kidder se umplură cu informații asupra tacticilor militare și a armelor. Urmă după aceea vaccinul, împotriva gripei și guturailui, realizat de Neoterici; motivul

pentru care aceste boli sâcâitoare au dispărut astăzi complet fiind faptul că președintele băncii, Conant, a izbutit să afle de acest leac miraculos. Într-o după amiază de iarnă vorbise cu Kidder prin intermediul radiofonului cu o voce atât de răgușită din cauza laringitei,

încât Kidder îi trimisese un flacon de vaccin, recomandându-i să nu mai telefoneze niciodată în starea aceea. Conant a obținut rețeta vaccinului iar veniturile lui Kidder și ale băncii au crescut din nou.

La început, Kidder îi aprovizionă pe Neoterici cu materialele de care credea că au nevoie dar când își dezvoltă o inteligență suficientă pentru a le fabrica singuri, dădu fiecărei secțiuni un stoc de materii prime. Obținerea aliajului de aluminiu ultrarezistent se făcu atunci, când construi într-una din secțiuni un piston uriaș dintr-un perete în altul, care cobora cu câte zece centimetri pe zi, strivind tot ce întâlnea în cale. Neotericii au folosit tot ce aveau la îndemână pentru a opri moartea inevitabilă care îi amenința. Kidder nu le lăsase însă decât oxid de aluminiu și alte câteva elemente, plus energie electrică. La început, contruiseră zeci de stâlpi din aluminiu, iar când aceștia se rupseră încercară să pună și mai mulți. Când și acești stâlpi se rupseră, îi înlocuiră cu alții mai puternici și, când în sfârșit, pistonul nu a putut să mai coboare, Kidder a scos unul dintre stâlpi și l-a analizat. Era un aluminiu aliat, mai rezistent decât oțelul cu molibden.

Experiența l-a învățat pe Kidder să facă unele schimbări, pentru a-și spori puterea asupra Neoterilor până când aceștia nu deveneau prea inteligenți. Existau unele lucruri, privind folosirea energiei atomice, care îl interesau; nu dorea însă să își înzestreze micuții oameni de știință cu astfel de lucruri fără a fi conștienți de faptul că trebuiau să o utilizeze numai conform convenției Hoyle. De aceea institui teroarea. Cea mai mică abatere de la calea pe care el o considera corectă, într-o problemă sau alta, ducea la moartea imediată a jumătate din trib. De pildă, dacă încerca să construiască o stație de putere Diesel fără volant iar un Neoteric utiliza vreun material în alte scopuri, jumătate dintre ei mureau imediat. Bineînțeles, Neotericii aveau o limbă scrisă: era cea a lui Kidder. Teletipul aflat în câte un colț din fiecare secțiune era privit ca un altar. Directivele ce soseau prin intermediul lui erau ascultate cu sfințenie, altfel... După această inovație, munca lui Kidder se ușură. Nu mai era nevoie de penalizări sau de condiții impuse artificial. Orice ar fi dorit era realizat. Oricât de grele i-ar fi fost ordinele, trei sau patru generații de Neoterici găseau o cale de rezolvare.

Următorul fragment a fost descoperit de un aparat de filmat al lui Kidder. Fragmentul făcea parte dintr-un mesaj care circula printre Neoterici.

„Aceste decrete vor fi respectate de fiecare Neoteric sub amenințarea cu moartea, care va fi adusă la îndeplinire de către trib împotriva individului, în scopul protejării tribului.

„Prioritatea de interese precum și efortul individual și tribal vor fi orientate către comenzile primite de la mașină.

„Orice folosire greșită a materialelor și energiei, sau utilizarea în alte scopuri decât pentru îndeplinirea comenzilor mașinii, cu excepția cazurilor când nu apar comenzi, va fi pedepsită cu moartea.

„Orice informație privind problema la ordinea zilei, sau idei și experiențe ce pot duce la rezolvarea ei sunt pro-

prietatea tribului.

„Orice individ care refuză să se alăture efortului general sau care se face vinovat de nefolosirea întregilor sale capacități va fi pedepsit cu moartea.”

Acestea sunt rezultatele dominației complete. Decretele l-au impresionat teribil pe Kidder, cu atât mai mult cu cât erau absolut spontane. Reprezentau crezul Neoterilor, dezvoltat de ei spre binele lor.

În felul acesta, în sfârșit, s-a împlinit visul lui Kidder. Ghemuit în camera superioară, alergând de la un telescop la altul, rulând cu încetinitorul filmele din aparatele sale, el era posesorul unei surse dinamice de informații. În clădirea cea uriașă, cu cele patru secțiuni de câte o jumătate de acru, exista o lume nouă, căreia el îi era Dumnezeu.

@@@

Mintea lui Conant era asemănătoare cu cea a lui Kidder, în sensul că apropierea de orice problemă se făcea pe calea cea mai scurtă, indiferent dacă această cale se situa pe linia maximei sau minimele împotriviri. Drumul său către președenția băncii era o suită de mișcări nemiloase a căror unică justificare o constituia faptul că îi aduseseră ceea ce doris. Precum un general experimentat, nu ar fi copleșit un adversar numai prin număr, sau forță, ci l-ar fi înconjurat cu abilitate. Naivii erau creaturi care nu meritau nici o considerație.

De exemplu, atunci când luă de la un oarecare Grady o proprietate de o mie de acru, nu se opri aici. Grady era proprietarul unui aeroport, moștenindu-l pe tatăl lui. Conant exercită tot felul de presiuni asupra sa, dar îl găsi de neclintit. În cele din urmă, o convingere judicioasă îi determină pe edilii orașului să construiască un canal de colaborare drept în mijlocul câmpului de aterizare, stricând afacerea lui Grady. Știind că asta i-ar fi dat lui Grady, care era un om bogat, motiv de răzbunare, Conant a cumpărat banca acestuia cu o dată și jumătate valoarea ei, apoi a făcut-o să dea faliment. Grady a pierdut orice banuș pe care îl avusese și și-a sfârșit viața într-un azil. Conant era foarte mândru de tactica lui.

Ca mulți alții care trăseseră Mamona de coadă, Conant nu știa când să se oprească. Vasta lui organizație îi aducea mai mulți bani și putere decât oricare alt concern din istorie, dar tot nu era satisfăcut. Conant și banii erau precum Kidder și cunoașterea.

Întreprinderile și asociațiile lui Conant erau pentru el ceea ce erau Neotericii pentru Kidder. Fiecare își construia o lume aparte; fiecare o folosea pentru a o conduce și a profita. Cu excepția Neoterilor lui, Kidder nu deranja pe nimeni. Nici Conant nu era pe de-a întregul ticălos. Era un bărbat viclean, care descoperise de multă vreme știința de a te face plăcut oamenilor. Nici un om nu poate să stăpânească o perioadă mai lungă de timp fără să placă celor peste care stăpânește. Tehnica aceasta este greu de dobândit, însă dacă o pozezi ești pe jumătate fericit.

Una dintre marile temeri ale lui Conant era că, într-o bună zi, Kidder ar fi putut deveni interesat de evenimente din lume. Dumnezeu, ce putere potențială deține! O chestiune mică, așa cum ar fi influențarea unor alegeri, nu ar fi însemnat pentru el un efort mai mare decât acela de a se întoarce de pe o parte pe cealaltă, în somn. Nu putea însă face altceva decât să-l cheme pe Kidder, periodic, și să vadă dacă acesta avea nevoie de ceva pentru a rămâne ocupat. Kidder aprecia lucrul acesta. Câteodată, Conant îi sugera lui Kidder anumite probleme care îl intrigau și îl făceau să se retragă câteva săptămâni în sihăstrie. Pompa de lumină era unul din rezultatele imaginației lui Conant, care parase că Kidder nu o va putea realiza. Rezultatul fusese altul.

Într-o după amiază, Kidder auzi semnalul radiofonului. Înjurând încetșor, opri filmul pe care îl urmărea și merse în vechiul laborator. Deschise radiofonul:

– Ce s-a întâmplat?

– Bună, răspunse Conant. Ești ocupat?

– Nu tocmai, făcut Kidder.

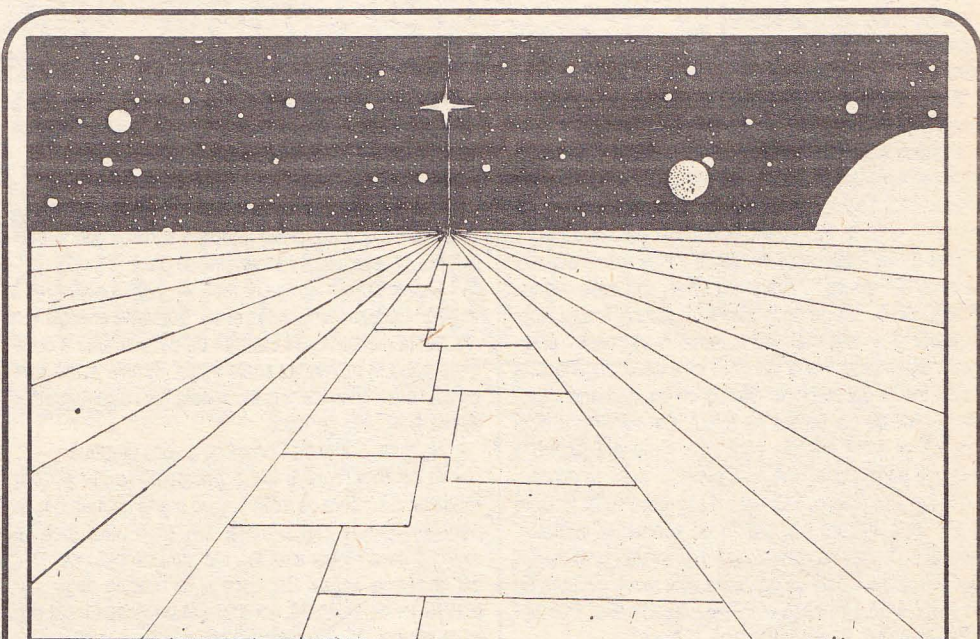
Era încântat de imaginile filmate, arătând munca unor Neoterici talentați care sintetizau cauciucul din sulf pur. Ar fi vrut să-i spună lui Conant despre asta, dar nu se știe cum, nu îi mai pomenise până atunci de Neoterici, așa încât o lăsă moartă.

– Îmi... Kidder, începu Conant. Eram ieri pe la club și flecăream cu niște băieți. Mi-a venit o idee care te-ar putea interesa.

– Ce anume?

– Știi centralele de energie din țară, nu? Treizeci la sută atomice, restul hidrocentrale, Diesel și cu aburi.

– Habar n-aveam, răspunse Kidder, inocent în privința evenimentelor externe.

Coman Marian- Pas spre infinit

Clasic

– Ei bine, discutam despre șansele unei noi surse de energie. Unul dintre noi zicea că n-are nici un rost să discutăm, câtă vreme nu există altă energie. Un altul spunea că nu poate denumi această energie dar că o poate descrie: ar trebui să aibă toate calitățile surselor de energie existente, plus încă câteva. De exemplu, să fie mai ieftină, sau mai eficientă. De asemenea, mai ușor de transportat de la locul de producere la consumator. Înțelegi? Oricare din acești factori o poate face competitivă. Ce aș dori eu să văd este o sursă de energie cu toți acești factori. Ce zici?

- Nu-i imposibil.
- Oare?
- O să încerc.
- Ține-mă la curent.

Transmițătorul lui Conant păcăni și se întrerupse. Întrerupătorul era însă fals, dar Conant nu știa lucrul acesta. Kidder construisese radiofonul astfel încât să se închidă numai atunci când Conant pleca de lângă el. După păcănit, Kidder îl auzi pe bancher murmurând:

– Dacă o face, sunt șef. Iar dacă nu, cel puțin nebunul o să fie ocupat pe insu...

Kidder privi radiofonul cu sprâncenele ridicate. Era evident: Conant avea ceva în mână, însă asta nu îl alarmă. Cine ar fi dorit să îl deranjeze? El nu supăra pe nimeni. Se întoarse la clădirea Neotericii, rumegând ideea unei noi energii.

După unsprezece zile, Kidder îl chemă pe Conant, dându-i instrucțiuni asupra felului în care își adaptează receptorul pentru a-i permite lui Kidder să transmită texte și date. De îndată ce lucrul acesta se realizează, biochimistul își dădu drumul la gură:

– Conant, pomeneai de o sursă nouă de energie, mai ieftină, mai eficientă și mai ușor de transmis. S-ar putea să te intereseze micul generator pe care l-am construit.

E energie, Conant! O energie incredibilă! Prin radio. O undă micuță și superbă. Fii atent la schema asta. Kidder transmite șchița prin intermediul telexului. Aceasta e schema legăturilor unui receptor de energie. Acum, ascultă-mă! Fascicolul de undă e atât de fin și atât de precis direcționat încât într-o transmisie pe o distanță de trei mii de kilometri nu se va pierde a treia miime din unul la sută din energie. Sistemul energetic este închis. Adică, fiecare flux de undă trimite un semnal înapoi, spre emițător și acesta mărește automat randamentul energetic. Bineînțeles, nu la infinit. Și încă ceva. Jucăria asta poate trimite opt fascicule diferite, cu un randament total de opt mii de cai putere pe minut. Din fiecare fascicol poți să iei atâta energie câtă este necesară pentru a întoarce pagina unei cărți, sau pentru a pune în mișcare un avion stratosferic. Stai așa, n-am terminat încă. Cum ți-am spus, fiecare flux trimite un semnal la emițător. Acesta nu numai că controlează intensitatea fascicolului, dar și direcția. Odată ce contactul este făcut, legătura nu se mai pierde. Urmează emițătorul pretutindeni. Poți să-l folosești pe sol, în aer sau în apă. Îți place?

Conant, care era bancher și nu om de

răspunse:

– Știu că n-ai greșit niciodată, Kidder. Dar, cam cât costă?

– Mult, făcu Kidder prompt. Tot atât cât și o uzină atomică. Numai că nu o să existe linii de înaltă tensiune, fire, conducte, nimic. Receptorii sunt cu puțin mai complicați decât un aparat de radio. Emițătorul... cu el o să fie treabă, nu glumă.

– Nu ți-a luat prea mult, remarcă Conant.

– Nu, încuviință Kidder, nu-i așa? Era opera vieții a aproape o mie două sute de savanți inteligenți, însă Kidder nu dorea să intre în amănunte. Desigur, continuă el, eu nu am decât un model.

– Un model? se crispă glasul lui Conant. Și cât de voltă?

– Peste șazeci de mii de cai putere, răspunse Kidder vesel.

– Dumnezeule! O mașină mare... un emițător ar fi suficient ca să... Posibilitățile invenției îl șocau pe Conant. Ce combustibil folosește?

știu cum să o faci. Întrebarea e dacă poți, sau nu, să controlezi rezultanta. Eu pot.

– Înțeleg, făcu Conant. Dumnezeu să ajute compania. Nu intenționez să... Kidder, vreau un emițător adevărat.

– Ești ambițios, nu? chicoti Kidder. Știi doar că n-am material aici, Conant. Și nu te poți aștepta de la mine să contruiesc de unul singur patru sau cinci mii de tone de aparatură.

– În patruzeci și opt de ore o să ai cinci sute de ingineri și muncitori.

– Nu așa. De ce vrei să mă deranjezi? Sunt destul de mulțumit aici, Conant, și unul dintre motive este că n-am pe nimeni pe cap.

– Lasă, Kidder... nu vorbi așa... o să-ți plătesc.

– N-ai atâția bani, rosti scurt Kidder, întrerupând brusc convorbirea.

Conant era furios. Strigă de câteva ori în microfon, apoi începu să apese pe butonul de apel. Pe insulă, Kidder ieși din laborator și merse în camera de proiecție. Îi părea rău că îi transmisese lui Conant schema receptorului. Ar fi fost interesant de utilat o mașină sau un avion cu emițătorul fabricat de Neoterici. Dar dacă Conant avea asemenea gânduri... oricum receptorul era inutil fără emițător. Orice inginer i-ar fi putut înțelege schema, dar nu și unde care îl activau. Și nici Conant.

Din păcate, nu îl cunoștea suficient pe Conant.

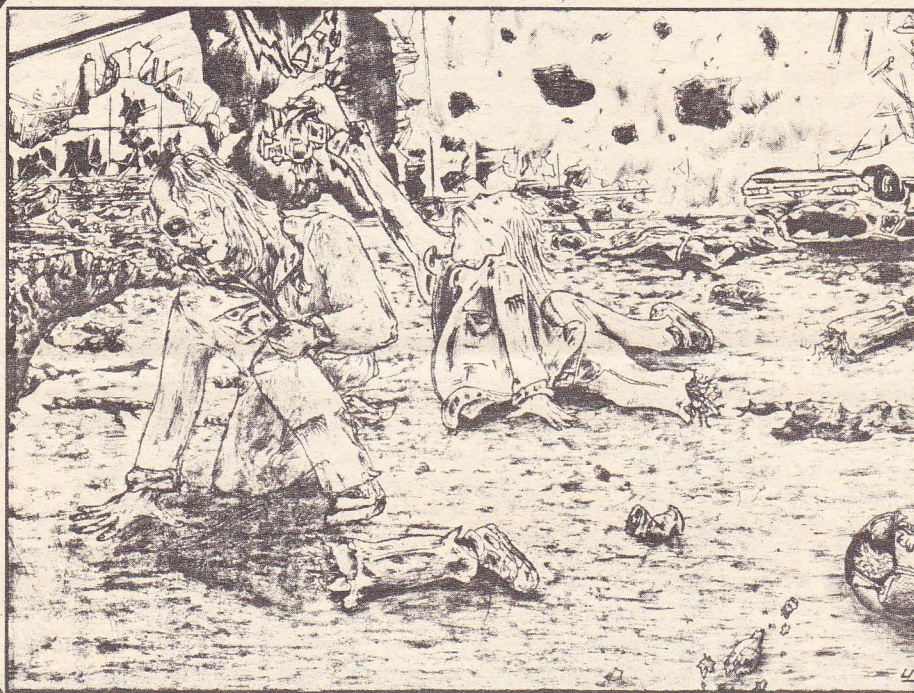
@ @ @

Zilele lui Kidder erau dedicate în întregime învățatului. Nu dormea niciodată și nici Neotericii nu dormeau. Mănca cu regularitate

din cinci în cinci ore iar la fiecare douăsprezece ore făcea o jumătate de ceas de gimnastică. Dacă ar fi dorit să știe ziua în care se afla, sau chiar anul, știa că îl putea întreba pe Conant. Nu-i păsa însă. Când nu viziona filmele, se gândea la probleme noi pentru Neoterici. Ideile sale mergeau acum către apărare. Gândul acesta i se ivise în cursul discuției cu Conant; ideea devenise acum primară, motivația ei nu îl interesa. Neotericii lucrau la un câmp oscilant de natură cvasi-electrică. Kidder nu vedea o valoare practică a invenției: un zid invizibil ce ar fi omorât orice ființă vie care îl atingea. Totuși ideea era interesantă.

Se ridicase de la telescopul prin care își urmărea creațiile lucrând. Era nespuse de fericit acolo, în camera de control. Detesta să o părăsească, pentru a merge să mănânce în vechiul laborator. Avea senzația că îi zicea la revederea de câte ori ieșea pe ușă și că o saluta bucuros atunci când revenea. Amuzat, părăsise încăperea.

La câțiva kilometri de insulă, spre coastă, se zărea o pată neagră. Kidder se opri și o privi nemulțumit. De fiecare parte a bărcii se vedeau dăre albe de spumă: barca venea spre el. Pufni, gândindu-se la ziua când un

– Niciunul. Nu o să încep acum să-ți explic. E o sursă de energie de o putere inimaginabilă. E uriașă. Atât de uriașă încât nu poate fi folosită în scopuri greșite.

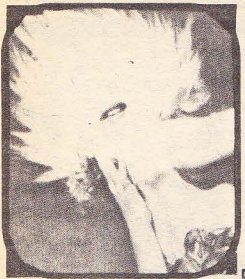
– Ce? izbucni Conant. Ce vrei să spui?

Kidder înălță din sprâncene. Într-adevăr, Conant avea ceva de ascuns. La acest al doilea semnal, Kidder, cel mai puțin suspicios dintre oameni, se puse în gardă.

– Exact ce-am spus, replică el. Nu te strădui să înțelegi! Cu greu am înțeles și eu. Sursa de energie e o rezultată monstruoasă cauzată de dezechilibrul a două forțe, până în momentul acela egale. Forțele astea sunt de tipul celor cosmice. Ele fac stelele, sau dezintegrează atomii. Nu-i ceva de joacă.

– Nu prea..., începu Conant cu o voce derutată.

– O să încerc să-ți fac o paralelă, spuse Kidder răbdător. Să zicem că ieși în fiecare mână câte un băț, le potrivești cap la cap și apeși. Cât timp presiunea se exercită de-a lungul axei lor, ele stau drepte indiferent cât de tare ai apăsa. Dar dacă apăși ușor cu degetul în punctul lor de îmbinare, vor sări atât de violent încât poți să te rănești. Același principiu stă și la baza emițătorului meu. Ajunge o cantitate infinitesimală de energie ca să declanșeze forțele acelea. Destul de ușor, mai ales când

iaht plin de idioți ancorase pe insulă, deranjându-i prea multe zile echilibrul nervos. Dumnezeu, cum mai ura gloata!

Pe când intra în laboratorul cel vechi, gândul cel neplăcut îi mai aduse alte două gânduri, pe jumătate conștiente. Primul era că ar fi fost mai

bine să își înconjure clădirile cu un câmp de forță, punând avertismente pentru nepoțiți. Al doilea gând era în legătură cu Conant și cu vaga neliniște pe care acesta i-o transmisese prin radiofon în acele ultime săptămâni. Sugestia lui, făcută cu două zile în urmă, aceea de a construi o uzină energetică pe insulă, ce idee oribilă!

@ @ @

Conant se ridică de pe o banchetă, când Kidder intră în laborator. Pentru un moment, se priviră în tăcere. Kidder nu îl văzuse de ani de zile pe președintele băncii. Prezența altui om îi zbăriea fiecare fir de păr de pe el.

– Bună, rosti Conant inspirat. Arăți grozav.

Kidder putni. Conant se așeză la loc și continuă:

– Pentru a-ți economisi efortul unor întrebări, domnule Kidder, am sosit acum două ore cu o barcă. Un mod nu prea plăcut de călătorie. Am vrut să-ți fac o surpriză, așa că pe ultimii trei kilometri oamenii mei au închis motorul și au vâslit. Nu prea ești în siguranță aici, așa-i? Oricine ar fi putut face ca mine.

– Cine ar fi dorit? se răsti Kidder.

Glăsu lui Conant îi irita cumplit. Vorbea prea tare pentru o încăpere atât de mică, sau cel puțin așa i se părea. Înălță din umeri și începu să-și pregătească o gustare.

– Ei bine, reluă bancherul, eu am dorit. Scoase o tabăcheră. Te deranjează dacă fumez?

– Da, răspuse Kidder tăios.

Conant răsese încetșor dar lăsă țigara.

– Aș fi dorit să te conving să construiesc uzina aceea pe insulă.

– Radiofonul nu merge?

– Ba da. Însă acum, când sunt aici, nu mai poți întreține convorbirea. Ei... ce zici?

– Nu mi-am schimbat părerea.

– Ar trebui, Kidder, ar trebui! Gândește-te... gândește-te la binele pe care l-ar aduce maselor de oameni care plătesc sume exorbitante...

– Urâsc masele! Dar de ce trebuie construită aici?

– Ah, asta era. E o poziție ideală. Insula e proprietatea ta: munca ar putea începe fără nici un fel de comentariu. Fiind construită în secret, uzina ar apărea ca o bombă pe piață. Insula poate fi făcută inaccesibilă.

– Nu vreau să fiu deranjat!

– N-o să te deranjăm. O să construim în capătul nordic al insulei, la vreo doi kilometri de tine și de munca ta. Ah, apropo, unde e schița emițătorului de energie?

Kidder, cu gura plină de mâncare sintetică, arătă cu mâna spre o masă micuță pe care se afla modelul, o mașinărie cu puțin mai înaltă de un metru, construită din părți de plastic, oțel și bobine micuțe.

Conant se ridică și merse să o privească.

– Și chiar merge, nu? Suspină adânc și urmă: Kidder, detest să fac asta, dar doresc al naibii să construiesc uzina. Carson! Robbins.

Din colțurile laboratorului apărură doi indivizi cu cefe de tauri. Unul dintre ei legăna nepăsător un revolver în mână. Kidder privi inexpresiv spre ei.

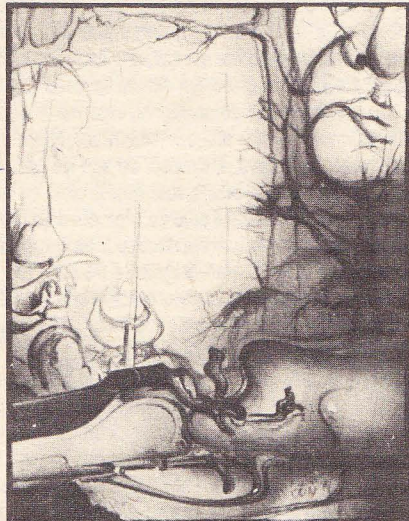
– Domnii aceștia îmi vor urma ordinele, Kidder. O echipă formată din ingineri și alții va acosta peste o jumătate de oră. Vor pleca imediat spre nordul insulei

pentru a construi uzina. Băieții ăștia au aceleași gânduri ca și mine în ceea ce te privește. Să începem fără acordul tău? Mie îmi este indiferent dacă să te las sau nu în viață, ca să-ți continui munca. Inginerii mei pot reproduce modelul.

Kidder nu răspuse nimic. Se opri din mestecat când îi văzuse pe pistolari și abia acum își aminti să înghită. Se așeză fără să rostească nici un cuvânt.

Conant întrerupse tăcerea.

– Robbins, poți să duci macheta aia? Individul lăsă pistolul, ridică încet modelul și încuviință din cap. Du-l pe

FLORIN CONSTANTIN

plajă și rămâi acolo până vine cealaltă barcă. Spune-i domnului Johansen, inginerul, că acesta e modelul după care o să lucreze.

Robbins ieși și Conant se întoarse spre Kidder.

– Cred că ești încăpățânat, dar nu-ți port pică. Știu ce simți. O să te lăsăm în pace, ai cuvântul meu. Am pomit însă într-o afacere și un lucru neînsemnat cum este viața ta nu o să-mi stea în cale.

– Ieși afară! izbucni Kidder. Pe tâmpile i se zbăteau două vene.

– În regulă. La revedere, domnule Kidder. Ah, apropo, ești un diavol inteligent. Îmi dau seama că poți arunca în aer insula. În locul tău n-aș face-o. Doresc să-ți dau ceea ce râvnești: singurătate. Aș dori același lucru din partea ta. Dacă în timp ce mă aflu aici, mi se întâmplă ceva, insula va fi bombardată de un om de-al meu. Este adevărat că s-ar putea să nu reușească. În acest caz, guvernul Statelor Unite va da o mână de ajutor. Nu ți-ar place așa ceva, nu? E totuși prea multă luptă pentru un singur om. Același lucru se va întâmpla dacă uzina va fi sabotată în răstimpul în care nu mă aflu aici. Ai putea fi ucis. Sau ai fi deranjat tot mereu. Mulțumesc pentru... ăă... colaborare.

Bancherul zâmbi și ieși urmat de paznicul său.

Kidder rămase locului un timp îndelungat. Apoi, scutură din cap și își lăsă fruntea în palmă. Era extrem de speriat; nu atât din cauză că se găsea în pericol, ci pentru că singurătatea lui, munca lui, lumea lui, erau amenințate. Era rănit și tulburat. Nu era un om de afaceri. Nu se descurca în relațiile cu alți oameni. Toată viața fugise de oameni și de ceea ce însemnau ei pentru el. Când cineva se apropia de el, se simțea ca un copil speriat.

După o vreme, se întrebă ce avea să se întâmple când se va deschide uzina. Bineînțeles, guvernul avea să fie interesat. Doar dacă... până atunci... guvernul nu avea

să se confunde cu Conant. Uzina era o sursă inimaginabilă de energie, și nu o energie de felul celei care pune în mișcare roțile. Se ridică și merse acolo unde era lumea care însemna pentru el un cămin, o lume unde era înțeles și unde putea fi ajutat. Înapoi în clădirea Neoteriilor, la munca sa, scăpa de lumea oamenilor.

@ @ @

Peste o săptămână, Kidder îl chemă pe Conant, spre surprinderea bancherului. Acesta stătuse două zile pe insulă și plecase o dată cu sosirea unui transport de material și muncitori. Ținea prin radio un contact strâns cu Johansen, inginerul șef. Pentru Johansen și pentru toți ceilalți de pe insulă era o muncă oarbă. Numai resursele infinite ale băncii putuseră angaja astfel de oameni.

Prima reacție a lui Johansen când văzuse modelul fusese de extaz. Dorea să povestească și prietenilor săi despre această minune, dar singurul aparat de radio disponibil se afla încuiat în biroul lui Conant, iar goniile acestuia, câte una la fiecare doi lucrători, primiseră ordine precise să distrugă orice alt aparat de radio existent. În momentul acela își dădu seama că era prizonier pe insulă. Mânia lui imediată se mai domoli când reflectă la faptul că a fi prizonier cu cincizeci de mii de dolari pe săptămână nu era prea rău. Doi dintre lucrători și un inginer gândeau altfel și dispărură la câteva zile după sosire. Dispărură într-o noapte, în aceeași noapte când pe plajă se trăsese cinci focuri de armă. Nimeni însă nu întrebă nimic și alte necazuri nu mai se iviră.

Conant își ascuse surpriza când îl auzi pe Kidder și răspunse jovial ca întotdeauna.

– Ei, care e treaba? Te pot ajuta cu ceva?

– Da, răspuse Kidder. Vocea îi era scăzută și lipsită de orice intonație. Vreau să-i avertizezi pe oamenii tăi să nu depășească linia cea albă trasată la cinci sute de metri în nordul clădirilor mele, de-a lungul insulei.

– Să-i avertizez? Dar bine, dragul meu, au primit poziții precise să nu te deranjeze.

– Tu le-ai ordonat? Foarte bine. Acum avertizează-i. În jurul laboratoarelor mele există un câmp electric ce ucide orice ființă care încearcă să-l traverseze. Nu vreau să am conștiința încărcată. O să-i informezi pe lucrători?

– Oh, Kidder! Începu bancherul. Nu era nevoie. Nu o să te stânjenească nimeni. De ce...

Constată însă că vorbea într-un microfon mort. Nu mai reveni și îl chemă pe Johansen, anunțându-l despre ce era vorba. Lui Johansen nu îi prea plăcu, dar aprobă difuzarea avertismentului. Lui Conant îi plăcea omul acela. Pentru un moment îi păru chiar rău că Johansen nu avea să mai revină viu pe coastă.

Kidder, însă, începea să devină o problemă. Atâta timp cât armele sale erau strict defensive, nu era periculos. Trebuia totuși să aibă grijă de el după ce uzina intra în funcțiune. Conant nu își putea permite să aibă genii în jurul său, câtă vreme aceștia nu erau pe de-a întregul de partea lui. Emițătorul de energie și planurile ambițioase ale lui Conant se aflau în siguranță dacă Kidder era omul lui. Kidder știa că ar fi avut o situație mai bună lucrând pentru Conant decât pentru o echipă de cercetători guvernamentali.

@ @ @

După ce construcția uzinei începu în nordul insulei, Kidder își părăsi împrejmuirea o singură dată, iar pentru asta făcu uz de toată diplomația lui. Cunoscând sursa de energie a uzinei și știind ce s-ar fi putut întâmpla în cazul unei utilizări greșite, solicită permisiunea lui Conant de a inspecta emițătorul cel uriaș atunci când acesta era gata. Asigurându-și viața prin refuzul de a-i raporta lui Conant până în momentul când avea să se înapoieze nevătmătat în laborator, deconectă câmpul și porni spre nordul

insulei.

Zări o privești uluitoare. Modelul de un metru înălțime fusese multiplicat de aproape o sută de ori. În interiorul unui tum masiv de o sută de metri se afla un spațiu împânzit cu același păienjenis amețitor de bobine și tuburi pe care Neotericii îl construiseră cu delicatețe în mașina lor. În vârf se găsea un glob de aliaj auriu, strălucitor: antena de transmisie. Din ea puteau pleca mii de fascicule subțiri de energie, de intensități diferite, corespunzând la mii de receptoare așezate oriunde și la orice distanță. Kidder află că receptoarele fuseseră construite deja, însă Johansen știa prea puține în privința aceasta și destăinuia și mai puține. Kidder verifică fiecare detaliu al structurii și, când termină, scutură admirativ mâna lui Johansen.

– Nu am dorit lucrul acesta aici, rosti el cu timiditate, și nici acum nu-l doresc. Dar pot afirma că a fost o plăcere să-l văd realizat în felul ăsta.

– E o plăcere să-l întâlnești pe inventatorul lui.

– Nu l-am inventat eu, roși Kidder. Poate că, într-o bună zi, am să vă arăt cine a făcut-o. Eu... în sfârșit, la revedere.

Se întoarse înainte de a mai scăpa ceva și plecă.

– Să-l...? se auzi un glas lângă Johansen. Unul dintre

spuse el. Povestește, ce s-a întâmplat?

Un alt militar își șterse fruntea cu o batistă kaki.

– Nu vă pot cere să ne credeți, domnule Președinte, dar este absolut adevărat. Domnul Wright, aici de față, are în valiza lui trei sau patru duzini de mici... mii... bombe.

– Nu sunt bombe, interveni Wright.

– În regulă. Nu sunt bombe. Domnul Wright a zdrobit două dintre ele pe o nicovală, cu ciocanul. Nu s-a întâmplat nimic. A plasat două într-un cuptor de fumal. Au ars și s-au topit. Am pus una într-un obuz de tun și apoi am percutat obuzul. Nici un rezultat.

Făcu o pauză și privi spre al treilea ofițer care continuă:

– Atunci ne-a trezit realmente interesul. Am zburat până la unul din poligoanele aviației, am lăsat acolo unul dintre aceste obiecte și ne-am ridicat la zece mii de metri. De acolo, cu un detonator nu mai mare decât pumnul, domnul Wright a aruncat totul în aer. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Patruzeci de acri de pământ au fost zvârliti în sus. Șocul a fost teribil, cred că l-ați putut simți de aici, de la șase sute de kilometri depărtare.

– Într-adevăr, încuviință președintele. L-au înregistrat chiar și seismografele din partea opusă a Pământului.

– Craterul rezultat avea în centru o adâncime de patru sute de metri. Un avion cu o astfel de încărcătură poate transforma un oraș într-o groapă.

– Și n-ați auzit încă totul, izbucni un alt ofițer. Automobilul domnului Wright e acționat de un astfel de aparat. Ne-a demonstrat și asta. N-am putut găsi nici un fel de rezervor sau mecanism de conducere. Totuși, cu o sursă de energie nu mai mare de cincisprezece centimetri cubi, mașina aceasta, având o încărcătură suficient de mare ca să-i dea tracțiune, a împins un tanc al armatei!

– Sau celălalt test, interveni excitat cel de-al treilea. A pus un obiect de acela într-o copie a unui seif de bancă, copie realizată de noi. Pereții aveau patru metri grosime și erau din beton armat. A detonat-o de la peste o sută de metri. A... a aruncat seiful în aer! N-a fost însă o explozie, ci un fel de forță extraordinară de puternică, apăsând pereții dinăuntru spre afară. Betonul a părât, s-a crăpat și s-a făcut fărâme, iar stâlpii de oțel și grinzele s-au îndoit și încolăcit ca... pfiu! După asta a insistat să vă vadă. Știm că este ceva neobișnuit, dar afirmă că are mai multe de spus însă numai în prezența dumneavoastră.

– Despre ce este vorba, domnule Wright? rosti grav președintele.

Wright se ridică, luă valiza, o deschise și scoase un cub mic, cu latura de vreo douăzeci de centimetri, făcut dintr-un material roșu. La vederea obiectului, patru oameni tresăriră nervoși.

– Acești domni, începu el, au asistat numai la o parte din posibilitățile acestui dispozitiv. O să vă demonstrez delicatețea controlului său.

Acționă asupra unei mici proeminențe de pe o latură a cubului, apoi îl așeză pe biroul președintelui.

– M-ați întrebat în repetate rânduri, urmă el, dacă este invenția mea, sau dacă reprezintă o altă persoană. Adevărul este cel din urmă. S-ar putea să vă intereseze faptul că omul care controlează acest mecanism se află acum la câteva mii de kilometri depărtare. Numai el va putea opri detonarea, acum când... Scoase detonatorul din valiză și apăsă un buton. ...am făcut asta. Va exploda aidoma celui din poligon, distrugând întregul oraș cu tot ceea ce se află în el, peste patru ore. Va exploda de asemenea... Se retrase, răsucind un alt buton al detonatorului. ...dacă orice obiect se apropie de el la o distanță mai mică de un metru, sau dacă oricine, cu excepția mea, părăsește această încăpere. Dacă, după ce ies, sunt atacat, va exploda deoarece stau cu mâna pe deto-

nator. Nici un glonte nu mă poate ucide atât de repede încât să nu am timp să-l detonez.

Cei trei militari ascultau tăcuți. Unul dintre ei își șterse transpirația rece de pe frunte. Ceilalți nu se clintiră.

– Și care e propunerea dumitale? întrebă președintele.

– Una extrem de rezonabilă. Persoana pe care o reprezint nu lucrează pe față din motive lesne de înțeles. Ea dorește acordul dumneavoastră de a-i îndeplini dispozițiile: să numiți ca membri ai cabinetului anumite persoane, să vă folosiți influența în orice direcție ar dori. Publicul, Congresul, oricine altcineva nu trebuie să știe nimic despre asta. Trebuie să adaug că, în cazul în care sunteți de acord cu propunerile făcute, „bomba” aceasta nu va exploda. Puteți fi sigur, însă, că în toată țara sunt răspândite mii de bombe. Nu o să știți niciodată când vă aflați lângă una dintre ele. Nesupunerea înseamnă pulverizarea dumneavoastră și a tuturor persoanelor de pe o rază de cinci-șase kilometri.

Peste trei ore și cincizeci de minute, asta înseamnă la ora șapte fix, pe programul RPRS este o emisiune de reclame. Veți spune crainicului ca după semnalul de începere să rostească „De acord”. Nimeni, cu excepția noastră, nu va ști despre ce este vorba. Nu are nici un rost să mă urmărești, misiunea mea a luat sfârșit. Nu voi mai lua niciodată legătura cu persoana care m-a angajat. Asta-i tot. Bună ziua, domnilor!

Wright închise valiza cu un pocnet sec, se ridică și părăsi încăperea. Cei patru bărbați rămăseră privind cubulețul roșu.

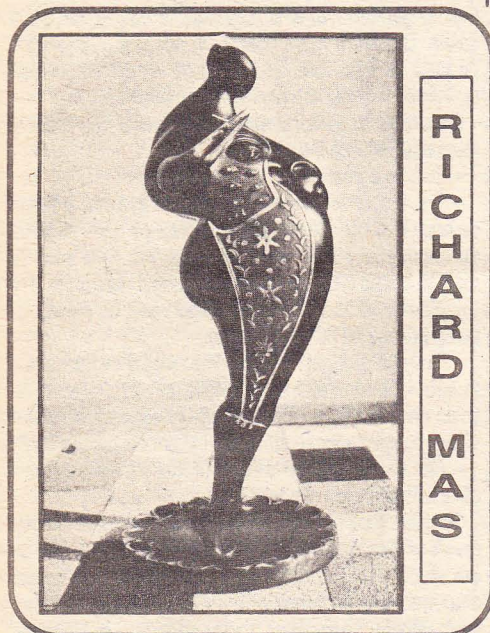
– Credeți că poate face tot ce a zis? întrebă președintele.

Militarii încuviințară din capete. Președintele apucă telefonul.

Cineva trăgea cu urechea la toate acestea. Ghemuit în biroul său de la bancă, unde își avea sediul, Conant habar nu avea de asta. Însă în spatele lui se afla telefonul lui Kidder. Vibrațiile corpului său îl puneau în funcțiune și Kidder, pe insulă, binecuvântă ziua când inventase procedeul. În dimineața aceea avusese de gând să-l sune pe Conant, dar ezitase. Întâlnirea lui cu tânărul inginer Johansen îi lăsase o impresie puternică. Individul era un om de știință care puneau suflet în tot ceea ce făcea, încât, pentru prima oară în viață, Kidder înțelese că descoperise un om pe care ar fi vrut să-l revadă. Se temea însă pentru viața acestuia, dacă l-ar fi adus în laborator, deoarece munca lui Johansen pe insulă luase sfârșit, iar Conant ar fi fost în stare să-l ucidă de teama unei influențe din partea lui Kidder și a unui eventual sabotaj. Iar dacă el, Kidder, ar fi mers la uzină, ar fi fost probabil împușcat imediat.

Toată ziua Kidder se luptă cu gândurile și, în sfârșit, se decise să-l cheme de Conant. Din fericire, nu apucă să transmită semnalul, căci văzuse luminița roșie care indica funcționarea emițătorului lui Conant. Curios, mărise volumul și auzise tot ceea ce se întâmplase la peste patru mii de kilometri, în odaia președintelui. Îngrozit, își dăduse seama ce făcuseră inginerii lui Conant. Zeci de mii de receptoare se aflau introduse în niște cubulețe. Nu aveau putere proprie, dar prin telecomandă puteau primi oricât din milioanele de cai putere transmise de uzina cea uriașă de pe insulă.

Amuțise în fața receptorului. Nu putea face nimic. Dacă ar fi distrus uzina, guvernul ar fi intervenit pe insulă, și atunci ce s-ar fi întâmplat cu el și cu Neotericii?

oamenii lui Conant își scoase pistolul.

Johansen îi coborî brațul.

– Nul clătină el din cap. Deci ăsta este misteriosul din celălalt capăt al insulei. Să fiu al naibii dacă nu-i un tip clasa întâi!

@@@

Construit pe ruinele lui Denver, distrus în bătălia de la Rockies din războiul vestic, se află cel mai frumos oraș din lume: capitala națiunii noastre. New Washington. Într-o cameră rotundă, din centrul Casei albe, se găseau președintele, trei militari și un civil. Sub biroul președintelui, un dictafon înregistra fiecare cuvânt. La peste trei mii de kilometri depărtare, Conant, aflat înaintea unui receptor radio, primea semnalele unui transmițător minuscul, aflat în buzunarul civilului.

– Domnule Președinte, vorbi unul dintre ofițeri, afirmațiile „imposibile” ale acestui domn, referitoare la produsul său, sunt absolut exacte. Ne-a demonstrat în mod satisfăcător fiecare chestiune.

Președintele îl privi pe civil, apoi pe ofițer.

– Nu am timp să aștept raportul oficial,

Din receptor se auziră zgomote: o emisiune de reclame radio. Câteva note muzicale, o pauză scurtă, apoi:

– Aici RPRS, vocea capitalei națiunii, districtul Colorado Sud.

Pauza de trei secunde era interminabilă.

– Ora exactă este... 11...

de acord. Ora exactă este șapte P.M. Mountain Standard Time.

După aceea, se auzi un răs pe jumătate dement. Kidder îl recunoscu cu greu pe Conant. Apoi păcănitul unui telefon și glasul bancherului.

– Bill? E în regulă. Poți ieși cu escadrii să bombardeze insula. Nu te atinge de uzină, dar restul să-l faci una cu pământul. Cât mai repede!

Aproape isterizat de frică, Kidder alergă prin laborator, trântind ușa după el și o luă la goană spre clădirea Neotericii. La patru sute de metri de uzină, în barăci, trăiau cinci sute de muncitori nevinovați, Conant nu mai avea nevoie de ei, nici de Kidder. Unicul loc sigur în clipa aceea era uzina, dar Kidder nu voia să-și lase Neotericii bombardați. Alergă pe scări, la cel mai apropiat teleimprimator. Bătu iute un mesaj: „Faceți-mi cât mai rapid o apărare. Vreau un câmp impenetrabil. Urgent!”

Cuvintele îi ieșeau de sub degete în scrierea oarecum simplificată a Neotericii. Kidder nu gândea la ceea ce scria, nici nu își dădea seama ce l-ar fi putut apăra. Făcuse ceea ce putuse. Trebuia să plece acum, să ajungă la barăci și să-i prevină pe oameni. Alergă pe potecă, spre uzină, sărind peste linia cea albă care însemna moartea pentru cei care o traversau.

O escadriță formată din nouă avioane se ridică de pe un aeroport aflat pe coastă. Nu se auzea zgomotul motoarelor, deoarece nu aveau motoare. Fiecare avion era înzestrat cu un receptor micuț și înaintau spre insulă legându-și amenințătoare aripile. Comandantul escadriței rosti în microfon:

– Întâi barăciile. Radeți-le. Apoi, sudul insulei.

Johansen stătea singur pe un delușor, aproape de mijlocul insulei. Avea cu el un aparat de fotografiat și, deși bănuia că șansele lui de părăsire a insulei erau nule, îi plăcea să pozeze turnul și uzina din diferite unghiuri. Remarcă prezența avioanelor abia când le văzu coborând în picaj deasupra barăciilor. Se opri stupefiat, văzând o ploaie de bombe ce transformă barăciile într-un maldăr de lemne rupte metal și trupuri. Chipul lui Kidder îi răsări în minte. Bietul om, dacă l-ar bombarda pe el, ar... Dar turnul? Aveau să bombardeze oare și uzina?

Privi cum avioanele se regroupează deasupra mării și cum pomiră din nou. Păreau că se îndreaptă spre sud. La al treilea picaj deveni sigur. Neștiind ce să facă, se întoarse și o luă la fugă către laboratoarele lui Kidder. Când dădu colțul, se ciocni violent de micuțul biochimist. Chipul acestuia era stacojiu de efort și arăta înspăimântător.

Arată cu mâna spre sud.

– Conant! urlă el. E Conant! O să ne omoare pe toți!

– Și uzina? pâlă Johansen.

– N-o să fie atinsă. Dar... laboratoarele mele... și cu oamenii tăi ce s-a întâmplat?

– E prea târziu! strigă Johansen.

– Poate... Vino! spuse Kidder, luând-o către sud.

Johansen îl urmă. Picioarele lui Kidder alergau disperate, în vreme ce escadrii trecu pe deasupra lor, bombardând locul în care se întâlniseră.

Când ieșiră din pădure, Johansen sprintă după savant

și îl trânti la doi metri de linia albă.

– Ce... ce...

– Nu putem merge mai departe, nebulule! O să ne omoare idiotul tău de câmp de forță!

– Câmpul de forță? Dar când am venit încoace, am trecut prin el. Ia așteaptă. Dacă pot...

Kidder începu să scoțosească prin iarbă. După câteva clipe, se îndreptă spre barieră cu o lăcustă în mână. O azvârlă dincolo de linie. Lăcusta rămase nemișcată.

– Vezi? făcu Johansen. A...

– Uite! A sărit! Haide! Nu știu ce s-a întâmplat, poate că l-au întrerupt Neotericii. E opera lor, nu a mea.

– Neo... cum?

– Las-o moartă, începu biochimistul să alerge.

Ajunseră la trepte cu răsuflarea întretăiată și urcară în camera de control. Kidder se repezi la un telescop și se cutremură de încântare.

– Au reușit! Au reușit!

– Cine...

– Omuleț! Neotericii! Au realizat un câmp impenetrabil! Nu vezi? au tăiat liniile de forță ale câmpului de afară. Generatorul lor continuă să meargă, dar unde nu mai pot ieși. Sunt în siguranță!

Începu să plângă. Johansen îl privi cu milă, clătînând din cap.

– Sigur, omuleții tăi sunt la adăpost. Dar noi, nu, adăugă el în timp ce podeaua vibra sub explozia unei bombe.

@@@

Johansen închise ochii și se cutremură, însă curiozitatea învinse teama. Se apropie de telescopul binocular și privi. Nu vedea decât un înveliș curb, dintr-un material cenușiu. Nu mai văzuse niciodată un asemenea cenușiu. Era absolut neutru. Nu părea moale, dar nici dur și privindu-l simțea că ametește. Ridică ochii.

Kidder bătea clapele unui teleimprimator, privind energic banda albă de hârtie.

– Nu ajung la ei, vorbi biochimistul. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat... Ah! Da, bineînțeles!

– Ce?

– Câmpul e absolut impenetrabil. Impulsurile teleimprimatorului nu-l pot străbate, altfel le spuneam să extindă ecranul de protecție peste toată clădirea, sau chiar peste insulă. Pentru ei nimic nu este imposibil!

– E nebun, făcu Johansen. Săracul...

Teleimprimatorul începu să țâcăne strident. Kidder se năpusti către el, aproape îmbrățișându-l. Citi banda pe măsură ce ieșea din aparat. Johansen nu putea citi scrierea modificată a Neotericii.

– „Atotputernicule”, citi Kidder cu glas tare, „ai milă și cruță-ne până ne vei asculta pusele. Fără a primi ordine, am ridicat ecranul pe care ne-ai poruncit să-l concepem. Suntem pierduți, Mărețule! Ecranul este impenetrabil și nu am mai putut primi dispoziții. Niciodată, de când există Neotericii, nu am fost lipsiți de cuvântul tău. Iartă-ne pe păcatul!”

Degetele lui Kidder bătură ceva pe clape.

– Acum te poți uita, șopti el. Du-te la telescop!

Încercând să nu se gândească la moartea din văzduh, Johansen se uită.

Văzu ceva ce semăna cu o țară, câmpuri de culturi fantastice, un fel de grajduri, fabrici și... ființe. Toate se mișcau cu o viteză incredibilă. Nu îi putea zări pe localnici decât sub forma unor pete alb-roșii, mișcătoare. Fascinat, privi îndelung. Un zgomot înapoia lui îl făcu să se întoarcă. Era Kidder care își freca palmele mulțumit. Pe față i se lățise un zâmbet.

– Ei au făcut-o, rosti el fericit. Ai văzut?

Johansen nu vedea nimic, apoi își dădu seama că afară era o liniște de mormânt. Alergă la o fereastră. Dincolo de geam era noapte, o noapte neagră.

– Ce s-a întâmplat?

– Neotericii, răspunse Kidder râzând ca un copil. Prietenii mei de acolo, jos. Au ridicat câmpul impenetrabil deasupra insulei. Acum, nu mai putem fi atinși.

Și în fața întrebărilor uimite ale lui Johansen, se lansă într-o descriere a rasei de dedesubtul lor.

@@@

Afară se petreceau alte lucruri. Nouă avioane încetară brusc să mai zboare. Nouă piloți lunecară în jos, fără nici o putere; unii căzură în mare, alții loviră cupola miraculoasă de deasupra insulei, lunecară pe ea și naufragiară.

Pe țârm, un individ pe nume Wright stătea într-o mașină, pe jumătate mort de groază, în timp ce agenți federali îl înconjurau, apropiindu-se precauți de teama unei morți instantanee dintr-o sursă lipsită acum de viață.

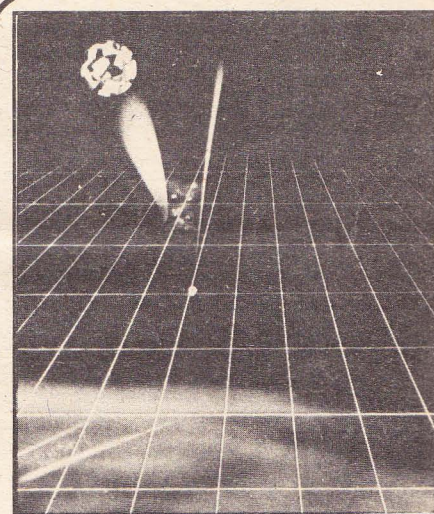
Într-o cameră din mijlocul Casei Albe, un ofițer superior de armată izbucni:

– Nu mai pot răbda! Nu mai pot!

Se aruncă înainte, smulse un cub roșu de pe biroul președintelui și îl zdrobi sub cizmă.

Iar peste alte câteva zile, poliția ridica un bătrân senil de la bancă și îl ducea la azil, unde avea să mai trăiască o săptămână.

Câmpul era într-adevăr impenetrabil. Uzina era nevătămată și continua să emită unde, însă acestea nu

ALESSANDRO ZANAZZO

puteau ieși. Povestea nu a fost făcută publică, deși vreme de câțiva ani pe coasta Noii Anglii se putea observa o activitate intensă. Se spunea că Marina avea acolo un poligon nou: un semiovoid uriaș dintr-o substanță cenușie. Au bombardat-o, au împușcat-o, au iradiat-o și au detonat-o, dar nu au putut măcar să îi zgârie suprafața netedă.

Kidder și Johansen stau acolo. Sunt fericiti cu cercetările lor și cu Neotericii. Nu aud și nici nu simt obuzele, deoarece câmpul este impenetrabil. Își sintetizează hrana, lumina și aerul din materialele pe care le au la îndemână și nu le pasă. Ei au fost singurii supraviețuitori ai bombardamentului, exceptând trei sămăni șchilodiți care au murit la scurt timp după aceea.

Toate acestea s-au întâmplat acum mulți ani, iar Kidder și Johansen ar mai putea trăi, sau poate că au murit. Însă nu asta este lucrul cel mai important. Ceea ce contează este faptul că domul cel uriaș rămâne acolo. Oamenii mor, dar rasele trăiesc. Într-o bună zi, după nenumărate generații de o civilizație pe care nu o putem concepe, Neotericii vor înlătura ecranul protector și vor veni pe Pământ. Asta e ceea ce mă înspăimântă.

Traducere de M. D. PAVELESCU

JURNALUL[®]

SF

PREMIILE FESTIVALULUI QUASAR 1994

GRAFICĂ

Ionuț Bănuță- Premiul QUASAR
Lucian Băbeanu- Premiul DAN MERIȘCA
Premiul de încurajare
Mădălina Stamatina
Adrian Vlăsceanu

MUZICĂ

Premiul II

Ovidiu Bălan - pentru piesa *Evoluție*

Premiul I

Eduard Cîrcotă - pentru piesa
Andromeda

Silviu Iurașcu - pentru piesa *Android*

Premiul special

Cristian Gîrlea - pentru piesa

Conchistador

LITERATURĂ

Premiul III

Dănuț Ivănescu- "Bigger, better, faster, no more"

Premiul II

Ana Maria Negrilă- "Pang'ul albastru"

și

Don Simon- "Electric Blue"

Premiul I nu s-a acordat

**Premiul DAN MERIȘCA în va-
loare de 75000 lei a fost obținut
de Sebastian Corn pentru
"Adrenergici" și "Substitutor".**

Sponsori

Ministerul
Tineretului și Sportului
Editura Nemira
Easy raider
Galeriile Anticariat
Fundatia Națională de
Tineret pentru Science
Fiction și impactul cu viitorul

Au fost remarcate lucrările Luciei
Keserii, Pompilian Tofilescu, Mihai
Hăulică și Ana Veronica Mircea.

În ceea ce privește concursul literar
juriul alcătuit din Doru Pruteanu
(președintele juriului), George Ceaușu,
Lucian Merișca și Adrian Bănuță a apre-
ciat calitatea speculației, complexitatea
structurării, disponibilitatea epică, corec-
titudinea, consecvența și cursivitatea
expresiei literare .

PREMIILE "SUPERNOVA" 1993

Premiul pentru debut -

Ana-Maria Negrilă: FRAGILE;

Premiul pentru schiță -

Petrică Sîrbu: PSYCHO 23;

Premiul pentru povestire -

Dănuț Ivănescu: CHEIA PIERDUTĂ;

Premiul pentru nuvelă -

Dănuț Ungureanu: CEAȚA;

Premiul pentru traducere -

Ion Doru Brana: DUNE;

**În materie de premii a fost
consemnată și o inițiativă
care ar fi de dorit să se
repete cât mai des: o soci-
etate comercială particulară
a oferit un premiu substanțial
(pentru cea mai importantă
revistă a anului 1993 și pen-
tru consecvență în pro-
movarea science fictionului)
JURNALULUI SF**

**Societatea se numește
"GEOVALY S.R.L." și își
are sediul în București,
patronul ei intenționând să
sponsorizeze în mod con-
stant creatorii de science
fiction.**

Așa cum se spune de obicei: "fuse, fuse și se
duse". Prea multe lucruri precise nu se pot enu-
mera despre acest festival, singurul epitet conven-
abil fiind acela de halucinant. Probabil că Philip K.
Dick ar fi fost încântat să participe.

"Quasarul" ar fi trebuit să înceapă cu o bucată
hard (XXXXX) desprinsă din aciditatea lui Cristian
Lăzăreanu: "Cine stîrșește valuri- Considerații
asupra conceptelor de generații și "noul val" în SF-
ul românesc" lucru care- evident- nu s-a împlinit
(referentul nici n-a venit, de altfel).

Următoarea chestiune interesantă (care a și
avut loc) a fost deschiderea oficială de vineri (ora
20.30) avînd ca prezidiu pe George Ceaușu și o
replică a celor trei statui din Piața Universității
(Lucian Merișca, Adrian Bănuță și Emil Bărbules-
cu). Întîlnirea s-a desfășurat sub titlatura greu dig-
erabilă de "SF și ștafeta generațiilor" și s-a centrat
pe interviul lui Cristian Tudor Popescu din numărul
61 al JSF.

A urmat apoi clasicul cinaclu de noapte în
paralel cu "Colocviliu SuperNova"; în timp ce la
primul cinaclușul pulverizau textul lui Pompilian
Tofilescu: "Zbor închis într-o coajă de ou", colocv-
torii pulverizau "volume" etilice.

De la 1.30 a început cinaclu de dimineața în
încinta căminului Liceului Sanitar unde au fost
cazați majoritatea cinaclușilor. Punctul de atracție
al dimineții l-a constituit lectura textelor
"comise" de facțiunea fantasy a fandomului:
"Pentagrama" din Cluj. Deși contestatarii și arțăgoșii
pentagramiștili nu au reușit decât să-și exhibizioneze
lipeurile și tarele creative. A avea un "program liter-
ar" nu implică automat calitate, lucru evident în tex-
tele prezentate. Foarte interesant se anunță a fi
Cristinei Nedea, dacă va persevera.

Cu uși trînte și înjurăturile de rigoare a luat
sfîrșit ziua cea mai plină a festivalului; în celelalte
zile manifestările science fiction putînd fi bifate doar
prin interogația: "care manifestări?"; singurele
chestii notabile fiind festivitatea de premiere și
închiderea festivă (aproape complet depopulată).
Mult mai bine pregătite și animate au fost punctele
din program axate pe genuri conexe sau ilustrînd
alte preocupări ale quasarienilor: muzica electroni-
că sau dansul.

Deci se poate spune că în linii mari au fost
făcute toate eforturile pentru îndeplinirea sarcinilor
ce revin tinerilor creatori de literatură și artă de
anticipație tehnico-științifică. Și să ne mai vedem
(parțial) și la anu'.

Începînd cu numărul 66 al JSF vom
publica prezentările cîștigătorilor pre-
miilor "Quasar", citînd și o parte din tex-
tele premiate, cele mai lungi urmînd să
apară în almanahul "Jurnalul SF" care
urmează să apară în curînd.